

Wytyczne dotyczące zastosowania art. 122a Dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych

31 grudnia 2010 r.

Spis treści

Spis treści	1
Tło	4
Cele i metodologia	4
Data wdrożenia	5
Wnioski dotyczące motywów 24-27 Preambuły	5
Wnioski ogólne	7
Wnioski odnośnie do ust. 1-7	8
Wnioski ogólne	8
Wymogi dotyczące grupy	8
Role instytucji kredytowej w transakcjach sekurytyzacyjnych	9
Pozostałe kwestie	14
Ust. 1	16
Wnioski ogólne	17
Definicja jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej oraz pierwotnego kredytodawcy ..	18
Poszczególne kwestie związane z zapewnieniem odpowiedniego poziomu utrzymania.....	20

Definicja utrzymanego „interesu gospodarczego netto”.....	22
Ujawnianie utrzymanego interesu.....	23
Zabezpieczenie i sprzedaż utrzymanego interesu	23
Obliczanie utrzymanego interesu	25
Utrzymanie „wertykalne” (opcja (a)).....	30
Utrzymanie „udziału jednostki inicjującej” (opcja (b)).....	31
Utrzymanie „ekspozycji bilansowych” (opcja (c))	31
Utrzymanie „transzy pierwszej straty” (opcja (d)).....	33
Stosowanie wielokrotności wymogów dotyczących utrzymania.....	35
Inne kwestie i wyjaśnienia	37
Ust. 2.	38
Wnioski ogólne	39
Ust. 3.	40
Wnioski ogólne	40
Korelacyjne portfele handlowe	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Swapy ryzyka kredytowego	41
Ust. 4.	42
Wnioski ogólne	43
Korelacyjne portfele handlowe	44
Portfel handlowy/portfel bankowy	44
Wyjaśnienie poszczególnych punktów	46
Wyznaczenie zakresu spełnienia wymogów należytej staranności.....	47
Testowanie warunków skrajnych	47
Pozostałe kwestie	48

Ust. 5.	48
Wnioski ogólne	49
<u>Korelacyjne portfele handlowe</u>	49
Częstość i intensywność monitorowania ekspozycji i pozycji	50
Dodatkowe wagi ryzyka z tytułu naruszeń	50
Ust. 6.	58
Wnioski ogólne	58
Zastosowanie „solidnych i ściśle zdefiniowanych” kryteriów	58
Udziały i zakupy	60
Pozostałe kwestie	61
Ust. 7.	61
Wnioski ogólne	61
Ujawnianie utrzymanego interesu.....	62
Ujawnianie faktycznie istotnych danych i informacji	62
Wyznaczenie zakresu spełnienia wymogów ujawnienia	63
Ust. 8.	64
Wnioski ogólne	64
„Istniejące” i „nowe” sekurytyzacje.....	64
Zamiana ekspozycji.....	66
Pozostałe kwestie	67
Ust. 9.	68
Wnioski ogólne	69
Ust. 10.	69

Tło

Zmiana Dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych ¹ Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE („CRD 2”) w sprawie sekurytyzacji – ekspozycji na przetransferowane ryzyko kredytowe – wymaga opracowania przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (CEBS) wytycznych służących konwergencji praktyk nadzorczych w związku art. 122a, w tym w zakresie środków podejmowanych w przypadku naruszenia obowiązku należytej staranności oraz wymogów w zakresie zarządzania ryzykiem.

Opracowanie wytycznych w sprawie wdrożenia wymogów dotyczących utrzymania przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę, a także w zakresie praktyk należytej staranności lub zarządzania ryzykiem, które muszą być stosowane przez bank w ramach inwestowania w pozycje sekurytyzowane, uważa się za istotny element procesu odbudowy zaufania na rynkach sekurytyzacji, wspierający jednocześnie odbudowę dodatkowych źródeł finansowania na rzecz gospodarki realnej.

Niniejsze opracowanie stanowi odpowiedź na wniosek zawarty w ust. 10 art. 122a dotyczącym przygotowania przez CEBS wytycznych służących wzmocnieniu konwergencji praktyk nadzorczych zgodnie z postanowieniami tego artykułu.

Wytyczne mają na celu przedstawienie ogólnych wniosków dotyczących zastosowania art. 122a oraz wyjaśnienie poszczególnych aspektów szczegółowo sformułowanych wymogów. Niniejsze wytyczne przedstawiają analizę kolejnych ustępów, zgodnie z treścią Dyrektywy.

Cele i metodologia

Cele niniejszych wytycznych obejmują:

1. osiągnięcie porozumienia wśród właściwych organów w UE w kwestii wdrożenia i zastosowania art. 122a; oraz

¹ Dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych (CRD) to techniczne określenie, obejmujące znaczeniowo Dyrektywę 2006/48/WE oraz Dyrektywę 2006/49/WE. Należy zauważyć, że z zasady wszelkie odniesienia do „Dyrektywy 2006/48/WE” oraz „Dyrektywy 2006/49/WE” lub „CRD” odnoszą się do zmienionych wersji Dyrektyw, przy czym artykuł CRD przywołany w niniejszych Wytycznych odnosi się do zmienionych Dyrektyw. Dyrektywa zmieniająca (Dyrektywa 2009/111/WE) została opublikowana 17 listopada 2009 r. i dostępna jest pod adresem: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:302:0097:0119:EN:PDF>. Komisja opublikowała także skonsolidowaną wersję Dyrektywy 2006/48/WE; zawiera ona treść art. 122a, jednakże nie zawiera Preambuły omówionej w niniejszych Wytycznych.

2. zapewnienie większej przejrzystości dla uczestników rynku w celu wspierania banków w zgodności z odpowiednimi wymogami Dyrektywy.

Wytyczne przedstawione w niniejszym opracowaniu nie stanowią w zamyśle kompletnego zbioru zasad, a raczej uzupełniają nowe postanowienia CRD w art. 122a, tam, gdzie dodatkowe wskazówki są, zdaniem CEBS, konieczne lub uzasadnione.

Podczas opracowywania niniejszych wytycznych CEBS otrzymał szereg komentarzy od poszczególnych stron zainteresowanych dotyczących rozmaitych kwestii technicznych.

Data wdrożenia

CEBS oczekuje od swoich Członków przyjęcia wytycznych i zastosowanie ich w ramach krajowych regulacji nadzorczych od 1 stycznia 2011 r., tj. razem z postanowieniami nowej Dyrektywy.

Wnioski dotyczące motywów 24-27 Preambuły

Motyw 24

Ważne jest, aby wyeliminować konflikt interesów istniejący między przedsiębiorstwami „przetwarzającymi” pożyczki na zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe (jednostki inicjujące lub sponsorujące) a przedsiębiorstwami inwestującymi w te papiery wartościowe lub instrumenty (inwestorzy). Ważne jest również, aby interesy jednostki inicjującej lub sponsorującej oraz interesy inwestora były zbieżne. W tym celu jednostka inicjująca lub sponsorująca powinna zachować znaczące udziały w aktywach bazowych. Ważne jest, zatem, aby jednostki inicjujące lub sponsorujące zatrzymywały ekspozycję na ryzyko związane z tymi pożyczkami. Bardziej ogólnie, transakcje sekurytyzacyjne nie powinny być strukturyzowane w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogów dotyczących zatrzymania, w szczególności poprzez jakiegokolwiek systemy opłat lub premii lub oba systemy jednocześnie. Takie zatrzymanie powinno obowiązywać we wszystkich sytuacjach, w których zastosowanie ma ekonomiczna istota sekurytyzacji zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2006/48/WE, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne wykorzystuje się, by uzyskać wspomnianą istotę ekonomiczną. W szczególności, w sytuacji transferu ryzyka w drodze sekurytyzacji, inwestorzy powinni podejmować decyzje w wyniku analizy

przeprowadzonej z należytą starannością, do której będą potrzebować odpowiednich informacji na temat sekurytyzacji.

Motyw 25

Środki stosowane w przypadku ewentualnych rozbieżności tych struktur muszą być spójne i jednolite we wszystkich stosownych regulacjach dotyczących sektora finansowego. Komisja powinna przedłożyć właściwe wnioski legislacyjne celem zapewnienia takiej spójności i jednolitości. Nie powinno stosować się wielokrotności wymogów dotyczących zatrzymania. W przypadku danej sekurytyzacji wystarczające jest, aby tylko jedna osoba – jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca albo pierwotny kredytodawca – podlegała wymogom. Podobnie, jeżeli podstawę transakcji sekurytyzacyjnych stanowią inne sekurytyzacje, wymóg zatrzymania powinien mieć zastosowanie jedynie do sekurytyzacji stanowiącej przedmiot inwestycji. Nabyte wierzytelności nie powinny być przedmiotem wymogu zatrzymania, w przypadku gdy pochodzą one z działalności gospodarczej, jeżeli są przekazywane lub sprzedawane z rabatem w celu finansowania tej działalności. Właściwe organy powinny uwzględniać wagę ryzyka w odniesieniu do nieprzestrzegania należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem w odniesieniu do sekurytyzacji w przypadku poważnego naruszenia zasad i procedur istotnych dla analizy ryzyka bazowego.

Motyw 26

W oświadczeniu w sprawie wzmocnienia systemu finansowego z dnia 2 kwietnia 2009 r. przywódcy krajów G20 zwrócili się do Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i władz o rozpatrzenie do 2010 r. wymogów należytej staranności i zatrzymania ilościowego w odniesieniu do sekurytyzacji. Z uwagi na sytuację międzynarodową oraz w celu jak największego ograniczenia ryzyka systemowego wynikającego z rynków sekurytyzacji do końca 2009 r. i po konsultacji z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego Komisja powinna podjąć decyzję, czy należy zaproponować zwiększenie wymogów dotyczących zatrzymania oraz czy metody obliczania wymogu zatrzymania spełniają cel poprawy zbieżności interesów jednostek inicjujących lub sponsorujących i inwestorów.

Motyw 27

W celu dokonania właściwej oceny ryzyka wynikającego z ekspozycji sekurytyzacyjnych w odniesieniu do portfela handlowego i niehandlowego należy zachować należyłą staranność. Wymogi związane z zachowaniem należytej staranności powinny być ponadto proporcjonalne. Procedury należytej staranności powinny przyczyniać się do budowy większego zaufania między jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi i inwestorami. Pożądane jest zatem prawidłowe ujawnianie istotnych informacji o procedurach należytej staranności.

Wnioski ogólne

1. Motywy 24 do 27² określają kluczowe zasady, które instytucje kredytowe powinny uwzględniać przy ocenie zgodności z wymogami art. 122a.
 - (i) . Banki powinny rozważyć, czy cel ogólny art. 122a został osiągnięty, tj. czy wyeliminowano konflikt interesów pomiędzy jednostkami inicjującymi lub sponsorującymi a inwestorami.
 - (ii) . Banki powinny rozważyć, czy transakcje sekurytyzacyjne strukturyzowane są w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogów dotyczących utrzymania, w szczególności poprzez jakiegokolwiek systemy opłat lub premii lub inne systemy ekstrakcji zysków.
 - (iii) . Banki powinny wziąć pod uwagę istotę ekonomiczną transakcji przy ocenie spełnienia wymogów w zakresie utrzymania, określonych w art. 122a. Przykładowo, z uwagi na to, że sekurytyzacja może mieć różnorodną strukturę, wymóg utrzymania powinien mieć zastosowanie do wszystkich sytuacji, w których istota ekonomiczna transakcji sekurytyzacji zgodna jest z definicją zawartą w Dyrektywie 2006/48/WE, bez względu na strukturę prawną transakcji.
2. Szczegółowe wyjaśnienie zastosowania art. 122a w odniesieniu do wierzytelności nabytych zawarto w pkt. 59 poniżej.
3. Stwierdzenie zawarte w motywie 25, że „nabyte wierzytelności nie powinny być przedmiotem wymogu utrzymania, w przypadku gdy pochodzą one z działalności gospodarczej, jeżeli są przekazywane lub sprzedawane z rabatem w celu finansowania tej działalności” powinno się interpretować jako wyłączenie w bardziej ograniczonym znaczeniu tego słowa, odnoszące się do określonych rodzajów działalności (np. faktoringu), a nie jako wyłączenie w szerokim rozumieniu, mające zastosowanie do

² Analizowane Motywy 24-27 pochodzą z Preambuły do Dyrektywy 2009/111/WE i nie zostały włączone do skonsolidowanej Dyrektywy 2006/48/WE.

transakcji mieszczących się w definicji sekurytyzacji (przykładowo nie jest to wyłączenie obejmujące wszystkie programy emisji papierów komercyjnych zabezpieczonych aktywami - „programy ABCP”).

Wnioski dotyczące ust. 1-7

Wnioski ogólne

4. Z zasady postanowienia art. 122a znajdują zastosowanie do transakcji mieszczących się w definicji sekurytyzacji wskazanej w art. 4(36) Dyrektywy 2006/48/WE (przykładowo z uwagi na podział ryzyka kredytowego na transze).
5. W treści art. 122a przedstawiono rozróżnienie w zakresie wymogów względem:
 - (i) banków „inwestujących” w pozycje sekurytyzacyjne;
 - (ii) banków przyjmujących „ekspozycję” na pozycje sekurytyzacyjne
 - (iii) banków działających w charakterze „jednostek sponsorujących” lub „jednostek inicjujących” transakcje sekurytyzacji lub ekspozycje sekurytyzowane.
6. Ustępy 1, 4 i 5 rozpatrują kwestie banków inwestujących w transakcje sekurytyzacji lub przyjmujących ekspozycje sekurytyzowane. Z tego względu nie jest istotne, czy doszło do spełnienia przez jednostkę inicjującą wymogu w zakresie transferu istotnej części ryzyka zgodnie z CRD.
7. Art. 122a przewiduje sankcje z tytułu braku zgodności, wyszczególnione w ust. 5 i 6. Należy zauważyć, że wymogi określone w ust. 5 odnoszą się do wymogów wskazanych w ust. 4,5 i 7, przy czym wymogi wskazane w ust. 4 odnoszą się do wymogów określonych w ust. 1.

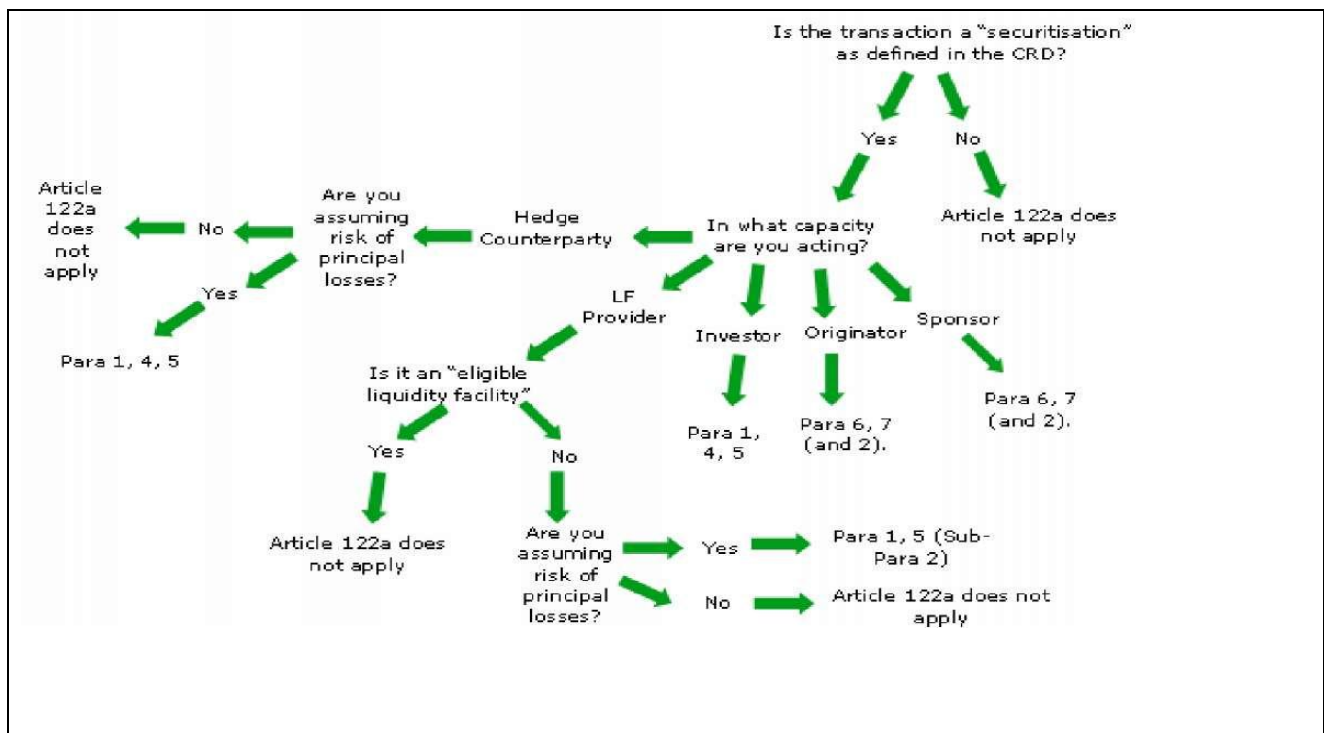
Wymogi dotyczące grupy

8. Oprócz ryzyka związanego z własną działalnością bank eksponowany będzie także na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzowanej z tytułu działalności jakiegokolwiek jednostki powiązanej (autoryzowanej lub nie), mieszczącej się w ramach tej samej grupy, co do której zastosowano nadzór skonsolidowany. A zatem ustęp 1 nakłada wymóg, zgodnie z którym przyjęcie tego rodzaju ekspozycji na ryzyko kredytowe sekurytyzowanej pozycji (niezależnie od tego czy utrzymywanych w portfelu handlowym czy bankowym) może nastąpić jedynie z zastrzeżeniem spełnienia wymogów art. 122a. Jednakże określając środki, których podjęcie warunkuje zgodność z tymi wymogami, w przypadku wystąpienia ekspozycji zaliczanej do portfela handlowego innego podmiotu grupy, bank może uwzględnić wytyczne zawarte w ust. 4 i 5. Właściwe organy mogą postąpić podobnie przy ocenie istotności jakichkolwiek naruszeń.

9. Wytyczne zawarte w ust. 4 i 5 (jak wspomniano powyżej) zapewniają elastyczne zasady postępowania w nielicznych przypadkach gdy tego rodzaju ekspozycje lub pozycje w portfelu handlowym nie są nadmiernie istotne ani ich udział w ramach działalności handlowej nie jest nieproporcjonalnie duży, z zastrzeżeniem zgłębnego zrozumienia ekspozycji i pozycji oraz wdrożenia zasad polityki i procedur stosownie i współmiernie do profilu ryzyka tego podmiotu oraz grupy. W takiej sytuacji zastosowanie jakichkolwiek dodatkowych wag ryzyka w związku z naruszeniami (zgodnie z ust. 5), z uwagi na niespełnienie wymogów utrzymania (zgodnie z ust. 1), może mieć miejsce w odniesieniu do ekspozycji lub pozycji, co do których stwierdzono niespełnienie tych warunków. Wymaga się, aby właściwe organy dokonały oceny przedmiotowych przypadków niespełnienia wymogów w ramach bieżącego nadzoru. Z uwagi na fakt, iż postanowienia ust. 9 nakładają na właściwe organy wymóg składania corocznych sprawozdań dotyczących zgodności z art. 122a, w ramach tego rodzaju corocznych przeglądów powdrożeniowych monitorowany będzie sposób, w jaki grupy bankowe w UE korzystają z jakichkolwiek ograniczonych funkcji animatora rynku w odniesieniu do sekurytyzacji całkowicie lub częściowo niezgodnych (np. w swoich podmiotach uprawnionych spoza UE, które w przeciwnym wypadku nie są objęte postanowieniami art. 122a), a także stopień, w jakim wymogi określone w art. 122a są faktycznie przestrzegane na poziomie grupy.
10. Wymóg w zakresie utrzymywania bieżącego istotnego interesu gospodarczego (tj. nie stosuje się zabezpieczeń, pozycji krótkich lub sprzedaży) znajduje zastosowanie także na poziomie skonsolidowanej grupy oraz na poziomie banku.

Role instytucji kredytowej w transakcjach sekurytyzacyjnych

11. W celu zapewnienia przejrzystości, uproszczony wykres oraz tabela poniżej przedstawiają zarys poszczególnych ról, jakie instytucja kredytowa może odgrywać w związku z sekurytyzacją, a także sposób, w jaki role te znajdują odzwierciedlenie przy nakładaniu sankcji z tytułu braku zgodności. Jednakże dokładniejsze omówienie zawarto w pkt. 12-16 poniżej.

LEGENDA:

Article 122a does not apply	Art. 122a nie ma zastosowania
No	Nie
Yes	Tak
Para 1,4,5	Ust. 1, 4, 5
Are you assuming risk of principal losses?	Czy przyjmuje się ryzyko straty głównej?
Hedge counterparty	Strona w transakcji zabezpieczającej
In what capacity are you acting?	W jakim charakterze występują Państwo?
LF Provider	Podmiot zapewniający instrument wsparcia płynności
Is it an „eligible” liquidity facility?	Czy to „uznany” instrument wsparcia płynności?
Investor	Inwestor
Originator	Jednostka inicjująca
Sponsor	Jednostka sponsorująca
Is the transaction „securitisation” as defined in CRD?	Czy transakcja mieści się w definicji „sekurytyzacji” zawartej w Dyrektywie CRD?

	Ust. 1 (cały)	Ust. 4 (cały)	Ust. 5 (pkt. 1)	ust. 5 (pkt. □2)	Ust. 6 (cały)	Ust. 7 (cały)
Podsumowanie wymogu:	Potwierdzenie utrzymania	Analiza, zrozumienie, test warunków skrajnych	Monitorowanie	Zrozumienie cech strukturalnych	Jednakowe Kryteria dotyczące sekurytyzowanych i utrzymanych ekspozycji	Zapewnienie odpowiedniego stopnia ujawnień i odpowiedniego zakresu informacji
Zastosowanie do następujących podmiotów:	Bank przyjmujący „ekspozycję” na ryzyko kredytowe (w tym w ramach „inwestowania”)	Bank, jedynie w ramach „inwestowania”	Bank, jedynie w ramach „inwestowania”	Bank przyjmujący „ekspozycję” na ryzyko kredytowe (w tym w ramach „inwestowania”)	Bank jako „sponsor” lub „jednostka inicjująca”	Bank jako „sponsor” lub „jednostka inicjująca”
Dodatkowe wytyczne:		Nie ma zastosowania w przypadku gdy bank przyjmuje „ekspozycję” na ryzyko kredytowe (nie w ramach „inwestowania”)	Nie ma zastosowania w przypadku gdy bank przyjmuje „ekspozycję” na ryzyko kredytowe (nie w ramach „inwestowania”)			
Zwyczajowo znajduje zastosowanie do banków w roli:	☐ Inwestora; podmiotu zapewniającego nieuznane instrumenty wsparcia płynności, przyjmującego ryzyko straty głównej; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających przyjmującego ryzyko straty	Inwestora; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających przyjmującego ryzyko straty głównej	Inwestora; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających przyjmującego ryzyko straty głównej	Inwestora; podmiotu zapewniającego nieuznane instrumenty wsparcia płynności, który przyjmuje ryzyko straty głównej; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających przyjmującego ryzyko straty głównej	Sponsora, jednostki inicjującej	Sponsora, jednostki inicjującej

		głównej					
Zwyczajowo nie znajduje zastosowania w odniesieniu do banków w roli:	Kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających, nieprzyjmującego ryzyka straty głównej; podmiotu zapewniającego uznane instrumenty wsparcia płynności, nieprzyjmującego ryzyka straty głównej	Wszystkich podmiotów zapewnianych lub uznane instrumenty wsparcia płynności; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających nieprzyjmującego ryzyka straty głównej	Wszystkich podmiotów zapewnianych lub uznane instrumenty wsparcia płynności; kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających nieprzyjmującego ryzyka straty głównej	Kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających nieprzyjmującego ryzyka straty głównej; podmiotu zapewniającego uznane instrumenty wsparcia płynności; podmiotu zapewniającego uznane instrumenty wsparcia płynności, nieprzyjmującego ryzyka straty głównej	Wszystkie inne role	Wszystkie inne role	
Czy dodatkowe wagi ryzyka mają zastosowanie w przypadku naruszenia wymogów?	Tak, patrz pkt 18 poniżej	Tak	Tak	Tak	Nie, natomiast zastosowanie mają określone sankcje w ramach ust. 6 (sekurytyzowane ekspozycje ujęte przy obliczaniu wymogów kapitałowych)	Tak, dodatkowo wagi ryzyka mają zastosowanie do interesu gospodarczego utrzymwanego przez sponsora lub jednostkę inicjującą	

12. Jeżeli chodzi o instrumenty wsparcia płynności zapewniane przez banki w związku z sekurytyzacją, elementem decydującym o tym, czy dany bank podlega wymogom art. 122a, jest to, czy instytucja kredytowa jest podmiotem zapewniającym instrumenty wsparcia płynności, eksponowanym na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzowanych.

Dyrektywa CRD zawiera zasady preferencyjnego traktowania określonych rodzajów instrumentów wsparcia płynności, mających rangę „super senior” wobec wszystkich pozostałych ekspozycji sekurytyzowanych, z uwagi na spełnienie określonych wymogów (zawartych w Załączniku IX, części 4, ust. 2.4.1, pkt. 13), mających na celu zapewnienie, że nie są ekspozowane na ryzyko niewykonania zobowiązań w związku z ekspozycjami bazowymi (uznane instrumenty wsparcia płynności). Instrumenty wsparcia płynności niemieszczące się we wspomnianych wyżej kryteriach uznawalności podlegają określonym wymogom, zawartym w art. 122a, o których mowa w tabeli powyżej. Jednakże w wyjątkowych okolicznościach, jeżeli dostawca instrumentów wsparcia płynności może wykazać mocne dowody na potwierdzenie, że instrumenty wsparcia płynności nie są ekspozowane na ryzyko kredytowe wynikające ze straty głównej na ekspozycjach sekurytyzowanych lub pozycjach sekurytyzacyjnych, wówczas tego rodzaju nieuznane instrumenty wsparcia płynności nie podlegają wymogom art. 122a.

13. W przypadku banków działających w charakterze kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających w sekurytyzacji, ponownie elementem kluczowym przy podjęciu decyzji o tym, czy bank ten podlega wymogom art. 122a jest to, czy bank działający w charakterze kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających ekspozowany jest na ryzyko straty głównej na ekspozycjach sekurytyzowanych lub pozycjach sekurytyzacyjnych. W związku z tym tabela powyżej zawiera rozróżnienie pomiędzy kontrahentem w transakcjach pochodnych/zabezpieczających przyjmującym ryzyko straty głównej (zwyczajowo podlegającym wymogom art. 122a) a kontrahentem w transakcjach pochodnych/zabezpieczających nie przyjmującym ryzyka straty głównej (zwyczajowo nie podlegającym wymogom art. 122a). Pierwsza z kategorii obejmuje, przykładowo, bank oferujący swap przychodu całkowitego na pokrycie ryzyka kredytowego ekspozycji sekurytyzowanych, w efekcie wspierając jakość kredytową sekurytyzacji. Druga ze wspomnianych kategorii obejmuje, przykładowo, bank oferujący swap stopy procentowej lub swap walutowy w odniesieniu do sekurytyzacji, przy czym bank ten nie przyjmuje ryzyka kredytowego ekspozycji sekurytyzowanych (przykładowo ujmujących jedynie należności nominalne w swojej wartości referencyjnej). Banki powinny określić w jakim zakresie, działając w charakterze kontrahenta w transakcjach pochodnych/zabezpieczających, przyjmują ryzyko kredytowe lub czy przyjmują je w ogóle, i w związku z tym przestrzegają określonych wymogów i postanowień art. 122a, które wskazano w tabeli powyżej.
14. Poza podmiotami zapewniającymi instrumenty wsparcia płynności oraz kontrahentami w transakcjach pochodnych/zabezpieczających, w przypadku gdy bank ma ekspozycję na sekurytyzację w jednej z form przedstawionych poniżej (tj. w celu spełnienia jednej z opcji utrzymania (a) – (d) w ust. 1), tego rodzaju ekspozycja może być uznana za podlegającą

wymogom art. 122a nawet jeżeli nie została wyraźnie wskazana w powyższej tabeli. Przykładowo, otwarcie akredytywy programu ABCP mieściłoby się w ramach art. 122a. Z drugiej strony mogą wystąpić inne okoliczności, w których bank uznaje się za nie inwestujący ani nie przyjmujący ekspozycji sekurytyzowanej (przykładowo w związku z pewnymi rodzajami transakcji repo lub pożyczkami papierów wartościowych), jednakże wszystkie tego rodzaju okoliczności nie mieszczą się w ramach niniejszych wytycznych.

15. W zakresie w jakim bank działa w charakterze podmiotu zapewniającego instrumenty wsparcia płynności, kontrahenta w transakcjach zabezpieczających, wystawcy akredytywy itp. traktowana jest jako podlegająca wymogom art. 122a z uwagi na przyjęcie ekspozycji na instrument sekurytyzacji, składający się z wielu transakcji bazowych, pozycji i ekspozycji (przykładowo w sytuacji gdy w programie ABCP udział bierze kilku sprzedających) i przy założeniu, że struktura instrumentu sekurytyzacyjnego umożliwi rozdzielenie ryzyka kredytowego poszczególnych transakcji bazowych, wymóg utrzymania powinien mieć zastosowanie jedynie do tych transakcji, pozycji lub ekspozycji, co do których bank działający we wspomnianym charakterze faktycznie jest ekspozycyjny, a nie do tych, co do których nie przyjął ekspozycji.
16. W przypadku gdy bank przyjmuje ryzyko kredytowe w odniesieniu do sekurytyzacji pełniąc kilka funkcji jednocześnie (tj. będąc nie tylko inwestorem, podmiotem zapewniającym instrumenty wspierania płynności, kontrahentem w transakcjach zabezpieczających, itd.), wówczas powinien on zapewnić spełnienie wszelkich wymogów związanych z poszczególną funkcją (jak wyszczególniono powyżej). W przypadku gdy bank zarówno przyjmuje ryzyko kredytowe w związku z sekurytyzacją (przykładowo jako inwestor, podmiot zapewniający instrumenty wspierania płynności, kontrahent w transakcjach zabezpieczających, itp.), jak też pełni funkcję sponsora lub jednostki inicjującej w związku z sekurytyzacją (a zatem jest zaangażowany w sekurytyzowanie odpowiednich ekspozycji), obowiązkiem banku jest zapewnienie, że wszelkie wymogi dotyczące odpowiedniej roli zostały spełnione.

Pozostałe kwestie

17. Jeżeli chodzi o transakcje *warehousing* lub transakcje, w ramach których przewidziano okres „ramp-up” [*ukończenie i uruchomienie*] (i w związku z tym akumulację ekspozycji) poprzedzający sekurytyzację, wówczas postanowienia art. 122a mają zastosowanie w zależności od tego czy same transakcje (a dokładniej transakcje w okresach *warehousing* tj. kompletowania struktury sekurytyzacji i w okresach „ramp-up”) mieszczą się w definicji sekurytyzacji. W przypadku gdy transakcje nie odpowiadają definicji sekurytyzacji, postanowienia art. 122a nie mają zastosowania. W przypadku gdy

transakcje odpowiadają definicji sekurytyzacji, postanowienia art. 122a mają zastosowanie.

18. W zakresie zastosowania dodatkowych wag ryzyka w odniesieniu do nieprzestrzegania postanowień ust. 1 w tabeli powyżej, mimo że naruszenie postanowień ust. 1 nie jest bezpośrednio wskazane jako umotywowanie zastosowania dodatkowych wag ryzyka na mocy ust. 5, z uwagi na fakt, że wykazanie zasad polityki i procedur w zakresie analizy i zapisu informacji zgodnie z ust. 1 określone jest jako wymóg zgodnie z par. 4, a także ze względu na to, że nieprzestrzeganie postanowień ust. 4 prowadzi do przyjęcia dodatkowych wag ryzyka zgodnie z ust. 5, nieprzestrzeganie wymogów ust. 1 zwyczajowo skutkuje przyjęciem dodatkowych wag ryzyka zgodnie z ust. 5.³
19. Jeżeli chodzi o zastosowanie dodatkowych wag ryzyka w odniesieniu do nieprzestrzegania ust. 7 w tabeli powyżej, należy zauważyć co następuje. Po pierwsze, niespełnienie wymogów ust. 7 wyraźnie wskazane jest w ust. 5 jako przesłanka dla KNF do nałożenia dodatkowych wag ryzyka. Jednakże we wszystkich innych przypadkach tego rodzaju dodatkowe wagi ryzyka stosuje się w odniesieniu do banków działających w charakterze inwestorów lub w innym charakterze przyjmujących ekspozycję w związku z sekurytyzacją; jedynie w ust. 7 dodatkowe wagi ryzyka stosuje się w odniesieniu do banków pełniących funkcję sponsorów lub jednostek inicjujących. W związku z powyższym, zamierzeniem jest zastosowanie dodatkowych wag ryzyka do utrzymanych pozycji jednostki inicjującej lub sponsora bądź też innych ekspozycji na niezgodne sekurytyzacje uwzględniając, że w takich przypadkach dodatkowe wagi ryzyka mogą nie być odpowiednim rozwiązaniem (tj. możliwe, że nie wystąpiło „zaniedbanie lub zaniechanie” zgodnie z ust. 5), a nałożenie dodatkowych wag ryzyka powinno mieć miejsce stosownie do okoliczności i na podstawie oceny podmiotu nadzorującego. Ponadto zakłada się, że tego rodzaju dodatkowe wagi ryzyka stosowane będą w odniesieniu do instytucji kredytowych pełniących funkcję jednostek inicjujących oraz sponsorów na takich samych zasadach, jak w przypadku banków inwestujących lub przyjmujących ekspozycję, tj. ramy określone w ust. 5 poniżej.
20. Termin „należyta staranność” w ramach art. 122a, a także przez rozszerzenie w ramach niniejszych wytycznych nie ma wąskiego zastosowania, jak w przypadku audytu lub w kontekście prawnym. Przyjmuje się, że termin ten obejmuje analizę kredytową, zarządzanie ryzykiem oraz podobne działania opisane w ust. 4 i 5 art. 122a, na przykład.

³ Dodatkowe wagi ryzyka zawarto w ust. 5(3), a w związku z tym fakt, że ust. 4 (rozpatrywanym osobno) stosuje się w odniesieniu do banków jedynie gdy „inwestują” (w przeciwieństwie do sytuacji, w których, bardziej ogólnie, „przyjmują ekspozycję”) nie stanowi przeszkody w zastosowaniu dodatkowych wag ryzyka w związku z niespełnieniem wymogów ust. 1.

Ust. 1

Instytucja kredytowa inna niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca jest ekspozycja na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnej zaliczonej do portfela handlowego lub niehandlowego, tylko jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili instytucji kredytowej, że będą utrzymywać na bieżąco istotny interes gospodarczy netto, który w żadnym przypadku nie będzie mniejszy niż 5 %.

Na potrzeby niniejszego artykułu „utrzymanie interesu gospodarczego netto” oznacza:

- a) utrzymanie wartości nominalnej nie mniejszej niż 5% każdej transzy odsprzedanej lub przekazanej inwestorom;*
- b) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych, utrzymanie przez jednostkę inicjującą udziału wynoszącego co najmniej 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;*
- c) utrzymanie przypadkowo wybranych ekspozycji wynoszących nie mniej niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby sekurytyzowane w sekurytyzacji, pod warunkiem że ilość potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji jest pierwotnie nie mniejsza niż 100; lub*
- d) utrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych transzy o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przekazane lub sprzedane inwestorom i których termin rozliczenia nie jest wcześniejszy niż transzy przekazanych lub sprzedanych inwestorom, tak aby wartość utrzymania wynosiła ogółem nie mniej niż 5% wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.*

Interes gospodarczy netto oblicza się w momencie początkowym i utrzymuje na bieżąco. Nie stosuje się wobec niego żadnych metod ograniczania ryzyka kredytowego ani pozycji krótkich, ani innych instrumentów zabezpieczających. Interes gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych.

Do celów niniejszego artykułu „na bieżąco” oznacza, że utrzymane pozycje, interes lub ekspozycje nie są zabezpieczane ani odsprzedawane.

Do poszczególnych sekurytyzacji nie stosuje się wielokrotności wymogów dotyczących utrzymania.

Wnioski ogólne

21. Ogólny zarys zastosowania postanowień ust. 1 w odniesieniu do różnych funkcji banku w związku z sekurytyzacją oraz sposobu, w jaki przekłada się to na zastosowanie sankcji z tytułu nieprzestrzegania postanowień ust. 1 zawarto w części „Wnioski dotyczące ust. 1-7” powyżej.

22. Jak wspomniano w pkt. 4 powyżej, transakcje mieszczące się w definicji sekurytyzacji zawartej w art. 4(36) dyrektywy podlegają wymogom art. 122a. Definicja ta koncentruje się raczej na transzowaniu ryzyka kredytowego niż wskazywaniu potrzeby transferu ryzyka wobec osób trzecich. A zatem w przypadku wystąpienia transzowania ryzyka kredytowego i zgodności z definicją, zastosowanie znajdują wymogi art. 122a. Niemniej jednak w przypadku gdy transzowane ryzyko dotyczy zobowiązań emitowanych przez jednostkę inicjującą lub wiele jednostek inicjujących (w tym, przykładowo, obligacji zabezpieczonych), a zobowiązania takie nie przenoszą ryzyka kredytowego osób trzecich, gdyż wyraźnie zatrzymane jest ono przez jednostkę inicjującą (jednostka inicjująca jest ostatecznym dłużnikiem inwestora), jasne jest, że interesy ekonomiczne są zgodne, a zatem wymóg utrzymania na podstawie ust. 1 można uznać za automatycznie spełniony.

⁴ Jednakże w przypadku gdy zobowiązania takie emituje się w celu dokonania transferu ryzyka kredytowego osób trzecich (np. instrument dłużny powiązany ze zdarzeniami kredytowymi [CLN]) poprzez sekurytyzację, nie można wysuwać twierdzenia, iż zachodzi zgodność interesów, a zatem spełnienie wymogu utrzymania musi nadal zostać wykazane zgodnie z postanowieniami ust.1.

⁴ Transakcje tego rodzaju są ujęte w art. 122a zgodnie z definicją sekurytyzacji. Jednakże zgodność interesów zachodzi automatycznie przy emisji tego rodzaju papierów wartościowych – nie z uwagi na fakt, że jednostka inicjująca, sponsor lub pierwotny kredytodawca nie osiągnął wymaganego poziomu transferu istotnej części ryzyka zgodnie z CRD, ale dlatego, że nie nastąpił transfer ryzyka kredytowego aktywów bazowych na rzecz inwestorów. Dla zilustrowania, jeżeli zabezpieczeniem bazowym sekurytyzacji są obligacje zabezpieczone kilku instytucji kredytowych, wówczas mieściłoby się to w definicji sekurytyzacji, jednakże zgodność interesów zachodziłaby automatycznie, gdyż z obligacjami zabezpieczonymi nie wiązałyby się transfer ryzyka kredytowego aktywów bazowych na rzecz jednostek inwestujących w te papiery wartościowe w momencie ich emisji.

Definicja jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej oraz pierwotnego kredytodawcy

23. Dyrektywa przewiduje, że obowiązek utrzymania może być spełniony przez różne podmioty, w tym „jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące lub pierwotni kredytodawcy”. Podczas gdy terminy „jednostka inicjująca” oraz „jednostka sponsorująca” zostały zdefiniowane w Dyrektywie⁵, termin „pierwotny kredytodawca” pozostaje niezdefiniowany. Pierwotny kredytodawca i jednostka inicjująca to zazwyczaj ten sam podmiot; jednakże nie zawsze. Przykładowo ograniczenia tekstowe definicji „jednostki inicjującej” zawartej w Dyrektywie 2006/48/WE, w art. 4(41) - które, patrz niżej - mogą spowodować, że definicja ta nie znajdzie zastosowania do określonych kredytodawców, którzy byliby określani jako „pierwotni kredytodawcy”, a nie „jednostki inicjujące”.

24. W celach referencyjnych:

(i) . W Dyrektywie 2006/48/WE w art. 4(41) „jednostkę inicjującą” definiuje się jako:

- a) jednostkę która, bądź to samodzielnie bądź za pośrednictwem jednostek powiązanych, bezpośrednio lub pośrednio, była zaangażowana w pierwotną umowę dającą początek zobowiązaniom lub potencjalnym zobowiązaniom dłużnika lub potencjalnego dłużnika, skutkujących ekspozycją sekurytyzowaną; lub
- b) jednostkę, która nabywa ekspozycje strony trzeciej, zapisując je we własnym bilansie, a następnie poddaje je sekurytyzacji.

(ii) . Dyrektywa 2006/48/WE w art. 4(42) definiuje „jednostkę sponsorującą” jako instytucje kredytową, inną niż inicjująca instytucja kredytowa, która ustanawia i zarządza programem emisji papierów komercyjnych zabezpieczonych aktywami lub innym programem sekurytyzacyjnym, w ramach którego nabywane są ekspozycje od jednostek zewnętrznych;

25. Należy zauważyć, że dla celów Dyrektywy, zgodnie z art. 4(42), jednostka sponsorująca musi być instytucją kredytową (bankiem). A zatem, jeżeli podmiot działający w charakterze jednostki sponsorującej sekurytyzację nie jest instytucją kredytową (bankiem), wymóg utrzymania musi zostać spełniony przez jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę. Jednakże w nielicznych sytuacjach, w których nie jest możliwe wskazanie strony transakcji odpowiadającej definicji „pierwotnego kredytodawcy”, „jednostki inicjującej” lub „jednostki sponsorującej” zawartej w

⁵ 2006/48/WE

Dyrektywie, należy wziąć pod uwagę co następuje. Po pierwsze, należy zapewnić, że transakcja mieści się w definicji sekurytyzacji, gdyż fakt, że niemożliwość wskazania „jednostki inicjującej”, „pierwotnego kredytodawcy” lub „jednostki sponsorującej” w tej transakcji może być wynikiem braku zgodności z tą definicją. Jednakże w przypadku potwierdzenia, że dana transakcja to (z definicji) transakcja sekurytyzacji, należy zapewnić spełnienie wymogu utrzymania przez jakąkolwiek ze stron, która jest najbardziej odpowiednia do pełnienia tej funkcji poza szczególnymi ograniczeniami tych definicji, biorąc pod uwagę fakt, że celem zawartym w art. 122a jest uzyskanie zgodności interesów inwestorów i jednostek inicjujących, sponsorujących oraz pierwotnych kredytodawców. W braku jasno zdefiniowanej jednostki inicjującej, sponsorującej lub wyraźnie zdefiniowanego pierwotnego kredytodawcy, zamierzeniem powinno być uzyskanie zgodności interesów inwestorów oraz odpowiednich stron w transakcji, które dokonują transferu części ryzyka oraz korzyści z tytułu ekspozycji bazowych lub pozycji na rzecz inwestorów.

26. Istnieją sytuacje, gdy podmioty biorące udział w transakcji odpowiadają definicji jednostki inicjującej lub sponsorującej bądź pierwotnego kredytodawcy; przy czym inny podmiot, który nie mieści się w definicji jednostki sponsorującej lub inicjującej, nie występuje też w charakterze pierwotnego kredytodawcy – a jednak interes tego podmiotu w sposób optymalny zgadza się z interesem inwestorów – wyraża zamiar spełnienia wymogu utrzymania. Dwa (niewyczerpujące) przykłady tego rodzaju podmiotów to zarządzający aktywami w ramach sekurytyzacji, przy zarządzaniu bieżącym i zamianie ekspozycji (a zarządzający aktywami nie jest bankiem) lub inwestor podległy, biorący udział w sekurytyzacji, przy czym inwestor ten zaangażowany był w strukturyzowanie transakcji i selekcję ekspozycji do sekurytyzacji (ale z definicji nie jest ani jednostką inicjującą, sponsorującą, ani też pierwotnym kredytodawcą). CEBS zdaje sobie sprawę, że możliwe jest spełnienie wymogu utrzymania przez taki podmiot poprzez spółkę celową ustanowioną, aby pełnić funkcję „jednostki inicjującej” (przykładowo poprzez nabycie ekspozycji do sekurytyzacji), przy czym spółka celowa z definicji odpowiada „jednostce inicjującej” zgodnie z Dyrektywą ale z kolei jej ryzyko kredytowe utrzymywane jest przez (wraz z potencjalnym finansowaniem zapewnionym przez) podmiot, który nie mieści się w definicji jednostki inicjującej, jednostki sponsorującej, ani też nie pełni funkcji pierwotnego kredytodawcy. W przypadku tego rodzaju ustaleń, najistotniejszą kwestią, którą należy rozważyć jest to, czy wymóg utrzymania jest spełniony przez podmiot, z którym optymalnie osiągnięto zgodność interesów, a nie jest to mechanizm redystrybucji technicznie rzecz biorąc „utrzymanej” ekspozycji na rzecz innych inwestorów.

Dwa przykłady dla zilustrowania to sytuacja gdy interes „jednostki inicjującej” spółki celowej utrzymywany jest przez zarządzającego aktywami instrumentów CLO

(collateralised loan obligation) lub przez inwestora podległego, zaangażowanego w selekcję ekspozycji i strukturyzowanie transz dotyczących instrumentów CMBS (commercial mortgage backed security), przy czym przykłady te dotyczą zastosowania pośredniczących spółek celowych, które mogłyby zapewnić zgodność interesów (gdy utrzymany interes jest finansowany a ryzyko kredytowe jest przejęte przez jedną ze wspomnianych stron). Jednakże w przypadku gdy utrzymany interes tego rodzaju „inicjujących” spółek celowych odsprzedawany jest na rzecz inwestorów zewnętrznych, bez udziału w odpowiedniej sekurytyzacji, lub funduszy zarządzanych przez zarządzającego aktywami, który dokonał strukturyzacji odpowiedniej sekurytyzacji, nie zapewnia to zgodności interesów. Z uwagi na fakt, że nie jest możliwe omówienie wszystkich potencjalnych sytuacji, w niniejszym dokumencie zawarto szeroki wachlarz wytycznych w zakresie rozpatrywania tego rodzaju ustaleń, w których strona mieści się w definicji „jednostki inicjującej” poprzez potencjalne wykorzystanie spółki celowej, które mimo wszystko zapewniają zgodność interesów.

Poszczególne kwestie związane z zapewnieniem odpowiedniego poziomu utrzymania

27. Poziom zobowiązań jednostek inicjujących, sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców nie może być obniżany poprzez transakcje zabezpieczające (hedging) lub sprzedaż utrzymanego interesu. Jednakże uznaje się, że na poziom zobowiązań nie ma wpływu amortyzacja interesu poprzez alokację przepływów pieniężnych (w ramach parametrów szerzej opisanych poniżej) lub poprzez alokację strat, co w efekcie obniża poziom utrzymania na przestrzeni czasu (w ramach parametrów szerzej opisanych poniżej).
28. W momencie inicjacji struktura sekurytyzacji nie powinna zawierać w sobie mechanizmów, które skutkowałyby tym, że minimalne wymogi dotyczące utrzymania dla jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy uległyby obniżeniu na przestrzeni czasu znacznie szybciej niż transferowany interes, powodując naruszenie wymogu utrzymania (zasada ta omówiona jest szerzej w ust. 43 poniżej).
29. W sytuacjach gdy sekurytyzowane ekspozycje przypisywane są wielu jednostkom inicjującym lub pierwotnym kredytodawcom, wymóg utrzymania interesu gospodarczego netto musi zostać spełniony przez poszczególnych pierwotnych kredytodawców lub poszczególne jednostki inicjujące w zależności od proporcji całości sekurytyzowanych ekspozycji danej jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy lub może zostać spełniony przez sponsora sekurytyzacji, na rzecz którego sprzedano lub w inny sposób zebrano sekurytyzowane ekspozycje wielu jednostek inicjujących lub wielu pierwotnych

kredytodawców. W celu uniknięcia niejasności powyższe oznacza, że spełnienie wymogu utrzymania interesu gospodarczego netto nie może być zobowiązaniem jednej jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy utrzymującego interes gospodarczy netto przy braku tego rodzaju utrzymania ze strony pozostałych jednostek inicjujących lub pierwotnych kredytodawców, chyba że jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca pełni także rolę sponsora sekurytyzacji, automatycznie spełniając ten wymóg. W przypadku wystąpienia podobnych okoliczności w związku ze sponsorowaniem sekurytyzacji (tj. w przypadku gdy możliwe jest wystąpienie wielu sponsorów sekurytyzacji) i w przypadku spełnienia wymogu utrzymania przez sponsora/sponsorów (a nie jednostkę inicjującą/jednostki inicjujące lub pierwotnego kredytodawcę/pierwotnych kredytodawców), podobne wytyczne w zakresie spełnienia wymogu utrzymania obowiązują poszczególnych sponsorów.

Wytyczne w zakresie spełnienia wymogu utrzymania przez wiele jednostek inicjujących lub wielu pierwotnych kredytodawców w przypadku gdy zastosowanie mają zasady nadzoru skonsolidowanego zawarto w części dotyczącej par. 2. Ustalenia w zakresie wymogu utrzymania opisane powyżej nie znajdują zastosowania do różnych jednostek inicjujących i pierwotnych kredytodawców w ramach jednej grupy kapitałowej. W takich przypadkach jedna jednostka inicjująca lub jeden pierwotny kredytodawca może spełnić wymóg utrzymania dla grupy, w efekcie czego wymóg utrzymania może być spełniony na poziomie skonsolidowanym.

30. Obowiązkiem banku, przyjmującego ekspozycję na ryzyko kredytowe sekurytyzowanej pozycji jest zapewnienie, że jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili, że spełnią wymóg utrzymania. Inwestujący bank nadal uznaje się za spełniający swój obowiązek w przypadku gdy działania jednostki inicjującej, sponsora lub pierwotnego kredytodawcy są niezgodne z informacjami ujawnionymi (przykładowo poprzez nieutrzymywanie interesu gospodarczego lub nieprzewidziane działania i okoliczności biznesowe, sprzeczne z wcześniejszymi ustaleniami), przy czym bank nie jest pociągany do odpowiedzialności z tytułu zaniedbań lub zaniechań w związku ze spełnieniem wymogu należytej staranności.
31. W sytuacji przedstawionej w punkcie powyżej, bank nie jest zobowiązany do zbycia takiej pozycji sekurytyzacyjnej, a wobec takiego banku nie zostanie zastosowana dodatkowa waga ryzyka w związku z pozycją sekurytyzacyjną, co do której nie został spełniony wymóg utrzymania jeżeli okoliczności takie nie są wynikiem zaniedbania lub zaniechania ze strony tego banku. Naruszenia zobowiązania do utrzymania lub innych wymogów, których spełnienia oczekuje się od jednostek inicjujących, sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców nie skutkuje nałożeniem dodatkowych wag ryzyka na

inwestujące banki ani obowiązkiem sprzedaży odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych, jeżeli prawdopodobieństwo wystąpienia tego rodzaju naruszeń zostało odpowiednio uwzględnione w procesie badania due diligence (przykładowo gdy bank w sposób właściwy rozpatrzył charakter obowiązku utrzymania interesu gospodarczego netto i ujawnienia odpowiednich danych na temat ekspozycji bazowych, na przykład poprzez wszelkie postanowienia umowne). Jednakże jakiegokolwiek przeszłe naruszenia, mające na celu utrzymanie interesu poprzednich sekurytyzacji przez tą samą jednostkę sponsorującą, inicjującą lub tego samego pierwotnego kredytodawcę powinny zostać poddane odpowiedniej analizie przez bank inwestujący lub mogą prowadzić do zastosowania dodatkowych wag ryzyka w stosunku do banku inwestującego.

32. Forma utrzymania (w ramach której stosuje się opcje od (a) do (d)) nie może się zmieniać przez cały czas trwania sekurytyzacji, bez wpływu takiej zmiany na spełnienie wymogów ust. 1, chyba że w wyjątkowych okolicznościach (na przykład gdy niezbędna jest restrukturyzacja transakcji), pod warunkiem, że zmiana jest uzasadniona i dobrze umotywowana⁶, a także pod warunkiem, że zmiana została ujawniona inwestorom w sposób przejrzysty (ta kwestia została szerzej omówiona w wytycznych dotyczących ust. 7 poniżej oraz, w szczególności, pkt. 123). Instytucje kredytowe powinny być wyczulone na potencjalne nadużycia ze strony jednostek inicjujących, sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców, posiadających uprawnienia do zmiany formy utrzymania.

Definicja utrzymanego „interesu gospodarczego netto”

33. W przypadku gdy udział procentowy utrzymywanego interesu określony jest poprzez odniesienie do wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji w ust. 1, chodzi o wartość ekspozycji brutto (tj. utrata wartości oraz korekty wartości brutto).

34. W ramach poszczególnych opcji utrzymania opisanych w ust. 1, zastosowano odniesienia do „wartości nominalnej” w punktach (a), (b) i (d) oraz do „kwoty nominalnej” w punkcie (c). To rozróżnienie uważa się za niezamierzone i nie powinno być brane pod uwagę przy obliczaniu utrzymanego interesu gospodarczego netto wskazanego w innych częściach dokumentu.

35. Zgodnie z definicją zawartą w Dyrektywie „interes gospodarczy netto” to ekspozycja nominalna, a nie referencyjna. A zatem, pozycje sekurytyzacyjne bez głównych składowych (przykładowo transza nadwyżki spreadu) nie kwalifikują się jako część wymogu utrzymania.

⁶ Skorygowanie lub zredukowanie utrzymanego interesu w celu ochrony przed zmieniającymi się prognozami kredytowymi w związku z ekspozycjami bazowymi jako zamiar jednostki sponsorującej, inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy nie jest uważany za dobre uzasadnienie zmiany formy utrzymania.

36. Utrzymanie interesu gospodarczego netto zgodnie z par. 1 może zostać zrealizowane poprzez jedną z opcji (a), (b), (c) lub (d), ale nie poprzez zastosowanie którychkolwiek z tych opcji łącznie.⁷ Podobnie wymóg utrzymania interesu gospodarczego netto zgodnie z ust.1 może być spełniony przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę, ale nigdy przez kilka z tych podmiotów jednocześnie. Sytuacje, w których występuje wiele jednostek inicjujących lub wielu pierwotnych kredytodawców opisano w pkt. 61-63.

Ujawnianie utrzymanego interesu

37. Informacje na temat spełnienia wymogu utrzymania przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę powinny być udostępniane publicznie i odpowiednio dokumentowane; przykładowo za odpowiednie ujawnienie uznaje się określenie obowiązku utrzymania w prospekcie dotyczącym papierów wartościowych wyemitowanych w ramach programu sekurytyzacji. Tego rodzaju ujawnienia mogą być dokonane prywatnie, w odpowiednich przypadkach (przykładowo poprzez transakcje dwustronne lub prywatne); jednakże ustne ujawnienia dotyczące zgodności nie są akceptowalne. Ujawnienia dokonuje się w momencie inicjowania transakcji, przy potwierdzeniu z taką samą częstotliwością, z jaką odbywa się sprawozdawczość transakcji (jednak przynajmniej raz w roku) oraz każdorazowo przy naruszeniach wymogów. Częstotliwość sprawozdawcza transakcji to zazwyczaj częstotliwość publikacji raportu podmiotu administrującego należnościami, raportu inwestora, raportu powiernika lub podobnego dokumentu.

Zabezpieczenie i sprzedaż utrzymanego interesu

38. W stosunku do wymogu utrzymania nie powinno się stosować technik ograniczania ryzyka kredytowego, a także pozycji krótkich czy innego rodzaju zabezpieczeń. W ramach możliwości, w granicach tego, co istotne i co zazwyczaj mieści się w ramach uprawnień lub wiedzy banku, bank powinien wziąć pod uwagę całościową, ekonomiczną istotę transakcji, a także to, czy jakiegokolwiek zastosowane techniki ograniczania ryzyka kredytowego, pozycje krótkie lub zabezpieczenia w znacznym stopniu przyczyniają się do nieskuteczności utrzymania.

39. Bez uszczerbku dla powyższego, uwzględniono potencjalne zagrożenie dla zastosowania wymogu utrzymania związane jedynie z niektórymi rodzajami zabezpieczeń. Celem jest

⁷ Podczas gdy aktualna treść art. 122a nie może być interpretowana jako zezwalająca na łączenie opcji (a) do (d), w ramach przeglądu powdrożeniowego zgodnie z ust. 9-10, CEBS, we współpracy z właściwymi organami, może dokonać oceny korzyści płynących z tego rodzaju połączeń i, w odpowiednich przypadkach, przedłożyć Komisji rekomendację w sprawie odpowiedniej zmiany Dyrektywy z uwagi na fakt, że skoro wszystkie opcje utrzymania są wykonalne i zapewniają zgodność interesów, jakakolwiek kombinacja tych opcji mogłaby być potencjalnie tak samo wykonalna.

niedopuszczenie do ustanawiania zabezpieczeń eliminujących ekspozycje jednostki sponsorującej, inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy na jakość kredytową poszczególnych ekspozycji, które były sekurytyzowane oraz próba zrównoważenia tego celu z innym, a mianowicie z celem zapewnienia odpowiedniej elastyczności jednostek sponsorujących, inicjujących oraz pierwotnych kredytodawców w zakresie zarządzania ryzykiem swoich ekspozycji w związku z zakrojonymi na szerszą skalę zmianami w jakości kredytowej klas aktywów, w zabezpieczeniu lub czynnikach makroekonomicznych, na które są eksponowani poprzez swoją działalność kredytową, sekurytyzacyjną lub inną.

40. Biorąc pod uwagę powyższe, następujące rodzaje zabezpieczeń uznaje się za niedozwolone:

a) Instrument zabezpieczający ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnych, które utrzymywane są w celu spełnienia wymogu utrzymania uznaje się za niedozwolony. Przykładowo gdy wymóg utrzymania spełniony jest poprzez zastosowanie opcji (a), (b) lub (d), jednostka sponsorująca, inicjująca lub pierwotny kredytodawca nie powinni wykupywać ochrony utrzymywanej pozycji poprzez instrumenty CDS (swap ryzyka kredytowego).

b) Instrument zabezpieczający ryzyko kredytowe ekspozycji, które w szczególności spełniają wymóg utrzymania uznaje się za niedozwolony. Przykładowo gdy wymóg utrzymania spełniony jest poprzez zastosowanie opcji (c), jednostka sponsorująca, inicjująca lub pierwotny kredytodawca nie powinni zabezpieczać ryzyka kredytowego przypadkowo wybranych, utrzymywanych pozycji.

41. W przypadku gdy jednostka sponsorująca, inicjująca lub pierwotny kredytodawca występują w charakterze kontrahenta w zabezpieczeniu transakcji sekurytyzacji (przykładowo w przypadku zabezpieczania ryzyka stopy procentowej lub ryzyka walutowego) jest to dozwolone i nie należy do kategorii „inne instrumenty zabezpieczające”. Na przykład, jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mogą pełnić funkcję kontrahenta w sekurytyzacji poprzez zabezpieczenie ryzyka stopy procentowej, co nie musi wiązać się z „zabezpieczeniem” swojej ekspozycji na sekurytyzację.

42. W ramach sekurytyzacji wierzytelności handlowych jednostki inicjujące czasem nabywają zewnętrzne ubezpieczenie kredytu jako część zwyczajowej działalności. Podobnie dla puli kredytów hipotecznych zawierane są czasem umowy ubezpieczenia kredytu hipotecznego. Tego rodzaju ubezpieczenia nie muszą być uznawane za „instrumenty zabezpieczające” ekspozycje bazowe, jeżeli ich zawarcie stanowi uzasadniony i rozważny element procedury udzielania kredytów, a jeżeli zastosowanie ich nie wprowadza szczególnego rozróżnienia między ryzykiem kredytowym (lub zgodności

interesów pomiędzy) utrzymanych pozycji lub ekspozycji oraz pozycjami lub ekspozycjami sprzedanymi na rzecz inwestorów. Przykładowo ubezpieczenie kredytu hipotecznego nie musi być koniecznym „instrumentem zabezpieczającym”, gdy niesie to ze sobą korzyści dla kredytów w puli sekurytyzowanych hipotek – przy jednakowej ekspozycji jednostki inicjującej oraz inwestorów. Jednakże ubezpieczenie kredytu hipotecznego może być rozpatrywane jako instrument zabezpieczający, gdy nie niesie ze sobą korzyści dla sekurytyzowanych ekspozycji, ale płyną z tego korzyści dla ekspozycji utrzymanych w bilansie zgodnie z opcją (c). Podobne wnioski powinny znaleźć zastosowanie do innych form gwarancji lub ubezpieczenia, które mogą być korzystne dla ekspozycji sekurytyzowanych lub pozycji sekurytyzacyjnych.

Obliczanie utrzymanego interesu

43. Wymóg utrzymania oblicza się w momencie „początkowym” i „utrzymuje się na bieżąco”.

Zazwyczaj gdy obligacje lub inne zobowiązania w ramach sekurytyzacji emitowane są lub nabywane przez inwestorów na rynku wtórnym, inwestor ma wówczas obowiązek upewnić się, że jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili, że utrzymają pozycję spełniającą wymogi.⁸ Ponadto obliczanie utrzymania w momencie „początkowym” można zazwyczaj interpretować jako dokonane w momencie gdy ekspozycje sekurytyzowane są po raz pierwszy, a nie w momencie utworzenia ekspozycji (przykładowo, nie jest to moment udzielenia kredytów bazowych po raz pierwszy). Ponadto obliczanie utrzymania w momencie „początkowym” oznacza, że 5% to wartość procentowa utrzymania wymagana w momencie gdy obliczono poziom utrzymania, przy jednoczesnym spełnieniu wymogu (przykładowo gdy ekspozycje sekurytyzowane były po raz pierwszy); dynamiczne ponowne obliczanie oraz korekta procentowej wartości utrzymania przez cały czas trwania transakcji nie musi być wymagane (choć w niektórych okolicznościach, opisanych poniżej, ponowne obliczenie lub korekta utrzymanego interesu może być niezbędna z przyczyn praktycznych). Jednakże należy uwzględnić dynamikę poszczególnych transakcji, co może podważyć skuteczność wymogu utrzymania. Dla wyjaśnienia, poniżej zawarto przykładowe rozważania na temat stawek, strat, sekurytyzacji odnawialnych, a także strukturalnych właściwości sekurytyzacji.

(i) . Stawki płatności: W sytuacji gdy jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca spełnia wymóg utrzymania poprzez opcję (c), z uwagi na

⁸ W następstwie powyższego, kalkulacja wymogu utrzymania dokonywana jest niezależnie od ceny nabycia ekspozycji, w odniesieniu do których planowana jest sekurytyzacja; przykładowo nabycie aktywów po cenie obniżonej w stosunku do wartości nominalnej samo w sobie nie wpływa na kalkulację wymogu utrzymania.

przypadkowość procesu selekcji, oczekiwane stawki płatności („spłata” lub „amortyzacja”) ekspozycji utrzymanych w bilansie zazwyczaj nie powinny znacznie różnić się od oczekiwanej stawki płatności w odniesieniu do ekspozycji w ramach sekurytyzacji. Dlatego też jakiegokolwiek późniejsze odchylenia od wstępnej procentowej wartości utrzymania, wynoszącej 5%, nie będą zazwyczaj równoznaczne z niespełnieniem wymogu utrzymania, z zastrzeżeniem, że jakiegokolwiek wyższe stawki płatności w związku z ekspozycjami utrzymanymi w bilansie w porównaniu z ekspozycjami sekurytyzowanymi nie są wyraźnym skutkiem działań podejmowanych przez jednostkę inicjującą lub nieprzypadkowości procesu selekcji.

- (ii) . Straty: Od jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy nie wymaga się ciągłego uzupełniania lub korygowania utrzymanego interesu do wartości przynajmniej 5% gdyż straty realizowane są na ekspozycjach lub alokowane do utrzymanej pozycji w ramach sekurytyzacji. 5% oblicza się w oparciu o wartość nominalną ekspozycji sekurytyzowanych w momencie początkowym, przy czym nie ma na to wpływu alokacja strat, które, w efekcie, obniżają poziom utrzymania na przestrzeni czasu, pod warunkiem, że interes gospodarczy netto nie jest zabezpieczony lub sprzedany. Zasada ta znajduje zastosowanie bez względu na to czy wymóg utrzymania jest spełniony zgodnie z opcją (a), (b), (c) lub (d).
- (iii) . Sekurytyzacje odnawialne: Zastosowanie wymogu utrzymania jest najbardziej wyraźne w przypadku poszczególnych („autonomicznych”), nieodnawialnych („statycznych”) sekurytyzacji; jednakże wiele sekurytyzacji obejmuje pulę ekspozycji o wartościach zmiennych w czasie, a zatem wymóg utrzymania również może ulegać zmianom na przestrzeni czasu, potencjalnie komplikując proces kalkulacji lub naruszać skuteczność wymogu utrzymania. Przykładowo pula ekspozycji może być odnawialna w czasie (tj. wykazywać zarówno wzrost, jak i spadek), może wystąpić „okres ramp-up” (tj. wzrost na przestrzeni czasu przed spadkiem), może wystąpić „okres zastąpienia” (tj. stały poziom przed spadkiem) lub po prostu może ulegać regularnemu spadkowi od początku sekurytyzacji (tj. transakcja „statyczna”). W celu odpowiedniego uwzględnienia tych okoliczności, w których wartość nominalna ekspozycji może wzrastać lub spadać w czasie, zwyczajowo oczekuje się, że utrzymany interes gospodarczy netto wzrastać będzie wraz ze wzrostem wartości nominalnej ekspozycji, lub też odnotuje odpowiedni spadek wraz ze spadkiem wartości nominalnej ekspozycji (ale także z przyczyn opisanych w (ii) powyżej).
- (iv) . Właściwości strukturalne sekurytyzacji: Jeżeli chodzi o opcje (a), (b) oraz (d), mogą wystąpić priorytetowe płatności („kaskady”), mechanizmy wyzwalające lub innego rodzaju mechanizmy sekurytyzacyjne, które przyspieszają lub opóźniają relatywne

tempo spłaty udziału jednostki inicjującej, sponsorującej, pierwotnego kredytodawcy oraz inwestora; przykładowo szybsza spłata poszczególnych pozycji poprzez zastosowanie mechanizmu „turbo” lub wolniejsza spłata poszczególnych pozycji, przy szybszej spłacie innych pozycji z wykorzystaniem opcji wcześniejszej spłaty. Mechanizmy kaskady, wyzwalamy lub inne mechanizmy mogą powodować dodatkowe trudności w zapewnieniu spełnienia wymogu utrzymania, tworząc sytuacje, w których jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca spełnia wymóg utrzymania po „zamknięciu” sekurytyzacji (tj. w momencie początkowym), ale ze względu na następującą po tym alokację przepływów pieniężnych, może to ulegać zmianom w czasie trwania sekurytyzacji.

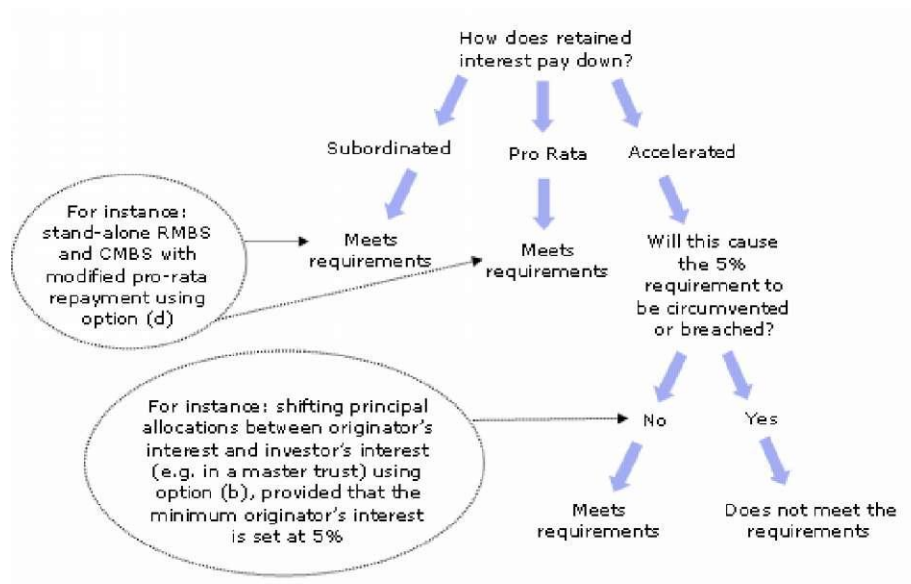
Z zasady przy ocenie tego rodzaju mechanizmów kaskady, mechanizmów wyzwalamy lub innych w kontekście wymogu utrzymania, utrzymany interes jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy nie powinien być traktowany priorytetowo pod względem przepływów pieniężnych (przepływów kwoty głównej lub płatności z tytułu odsetek) w celu uzyskania korzyści preferencyjnych w związku z wcześniejszą spłatą, powodującą obniżenie do poziomu mniej niż 5% bieżącej na ten moment kwoty nominalnej sprzedanych transzy lub sekurytyzowanych ekspozycji (mimo że dozwolony jest spadek poniżej 5% wstępnej kwoty nominalnej sprzedanych transzy lub sekurytyzowanych ekspozycji), a zatem zabezpieczenie kredytu oferowane wstępnie bankowi inwestującemu nie powinno obniżyć się zbyt drastycznie w odniesieniu do kwoty spłaty ekspozycji bazowych.

a) Jedną z interpretacji powyższego może być to, że przepływy kwoty głównej oraz płatności z tytułu odsetek mogą być wykorzystywane w celu umożliwienia spłaty interesu utrzymanego na zasadzie podporządkowanej po lub na zasadzie proporcjonalnej razem z udziałem inwestora, ale nie na zasadzie przyspieszonej przed udziałem inwestora, co skutkowałoby naruszeniem wymogu utrzymania. Liczbowe zobrazowanie tej sytuacji jest takie; jeśli interes utrzymany jest w formie transzy pierwszej straty zgodnie z opcją (d), wraz ze spadkiem puli ekspozycji bazowych ze 100€ do 50€, transza pierwszej straty może także spaść z 5€ do 2,5€ na skutek alokacji proporcjonalnej spłat kwoty głównej na ekspozycje bazowe zarówno inwestorów, jak i jednostki inicjującej, a transza pierwszej straty nie musiałaby w efekcie pozostać na swoim wyjściowym poziomie 5€ . Jednakże, tego rodzaju transza pierwszej straty nie mogłaby w tych okolicznościach korzystać z przyspieszonej spłaty spadając, przykładowo, do poziomu 2€ w tym samym horyzoncie czasowym.

b) Jeżeli chodzi o opcję (d), bez uszczerbku dla sformułowania „których termin rozliczenia nie jest wcześniejszy niż transzy przekazanych lub sprzedanych inwestorom”, oznacza to, że transza pierwszej spłaty może być spłacona razem z

innymi (potencjalnie bardziej senioralnymi) transzami na zasadzie proporcjonalnej (na zasadach określonych w (a) powyżej), a określenie, że termin jej rozliczenia nie jest wcześniejszy nie oznacza, że nie może zostać spłacona jednocześnie z innymi transzami.

Wykres poniżej przedstawia omówioną sytuację.

LEGENDA:

How does the retained interest pay down?	Jak przebiega spłata udziału utrzymanego?
Subordinated	Na zasadzie podporządkowanej
Pro rata	Proporcjonalnie
Accelerated	Na zasadzie przyspieszonej
Meets requirements	Spełnia wymogi
Does not meet requirements	Nie spełnia wymogów

Will this cause the 5% requirement be circumvented or breached?	Czy spowoduje to obejście lub naruszenie wymogu 5% utrzymania?
For instance stand-alone RMBS and CMBS with modified pro-rata repayment using option (d)	Przykładowo niezależne RMBS i CMBS ze zmodyfikowaną spłatą na zasadzie proporcjonalnej z wykorzystaniem opcji (d)
For instance shifting principal allocations between originator's interest and investor's interest (e.g. in a master trust) using option (b), provided that the minimum originator's interest is set at 5%	Przykładowo zmiana alokacji głównych pomiędzy udziałem jednostki inicjującej a interesem inwestora (np. główny zarząd powierniczy) z wykorzystaniem opcji (b), z zastrzeżeniem utrzymania interesu jednostki inicjującej na poziomie 5%
No	Nie
Yes	Tak

44. Wymóg utrzymania, zgodnie z opcją (a), odnosi się do „transzy” sekurytyzacji; wymóg utrzymania zgodnie z opcjami (b), (c) i (d) wskazuje na „ekspozycje sekurytyzowane” (lub potencjalnie sekurytyzowane). Uznaje się, że w pewnych okolicznościach mogłoby to prowadzić do różnych rezultatów w ramach poszczególnych opcji przy obliczaniu wymogu utrzymania; przykładowo jeżeli dla sekurytyzacji płyną korzyści z nadwyżkowego zabezpieczenia (tj. wartość nominalna ekspozycji sekurytyzowanych jest wyższa niż wartość nominalna transzy emitowanych w ramach sekurytyzacji).
45. Możliwe jest spełnienie wymogów utrzymania w sposób odpowiadający opcjom (a) do (d) w ust.1, jednakże na zasadzie syntetycznej lub warunkowej, lub przez zastosowanie instrumentów pochodnych. Dwa przykłady takiej sytuacji to przypadek gdy jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca przyjmują ryzyko kredytowe poprzez swap przychodu całkowitego (jako otrzymujący przychody całkowite) na najbardziej podporządkowanej transzy sekurytyzacji lub udzielają akredytywy programu sekurytyzacji. Tego rodzaju przypadki utrzymania z zastosowaniem środków syntetycznych, warunkowych lub pochodnych są dopuszczalne. Jednakże w takich okolicznościach podmiot przyjmujący ryzyko kredytowe sekurytyzacji (a zatem spełniający wymóg utrzymania) musi być jednostką inicjującą, sponsorującą lub pierwotnym kredytodawcą i nie wystarczy, że inny podmiot dokonuje tego przy spełnieniu wymogu utrzymania. Ponadto w sytuacjach gdy wymóg utrzymania spełniony jest poprzez syntetyczną, warunkową lub pochodną pozycję lub ekspozycję, kwota utrzymana (tj. wyliczenie 5%) powinna być zbieżna z tą odnoszącą się do bardziej wyraźnych i

uproszczonych sposobów realizowania opcji (a) - (d) w ust. 1. Jednostka spełniająca wymóg utrzymania powinna także ujawniać formę utrzymania, metodologię obliczeń oraz zgodność obliczeń z najbardziej odpowiednią z opcji (a) – (d).

Utrzymanie „wertikalne” (opcja (a))

46. Utrzymanie „wertikalne” przynajmniej 5% wartości nominalnej każdej transzy zgodnie z opcją (a) można także osiągnąć poprzez utrzymanie przynajmniej 5% ryzyka kredytowego poszczególnych ekspozycji sekurytyzowanych, jeżeli utrzymane w ten sposób ryzyko kredytowe związane z sekurytyzowanymi ekspozycjami zawsze stoi *pari passu*, lub jest podrzędne w stosunku do ryzyka kredytowego sekurytyzowanego w ramach tych samych ekspozycji. Zgodnie z Motywem 24, utrzymanie w tej formie skutkuje utrzymaniem przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę „ekspozycji na ryzyko związane z tymi pożyczkami” bez względu na to, jakie „struktury lub instrumenty prawne wykorzystane są by uzyskać wspomnianą istotę ekonomiczną”.

47. Zgodnie z interpretacją, w przypadku gdy instrumenty wsparcia płynności⁹ zapewnione są w ramach programów emisji papierów komercyjnych zabezpieczonych aktywami¹⁰, wówczas wymóg utrzymania może być spełniony zgodnie z opcją (a) w następujących okolicznościach:

- (i) . instrument obejmuje ryzyko kredytowe ekspozycji, a nie tylko ryzyka płynności, zaburzeń funkcjonowania rynku lub innych ryzyk niekredytowych sekurytyzacji, przy czym obliczane są odpowiednie wymogi kapitałowe dla tego instrumentu;
- (ii) . instrument pokrywa 100% ryzyka kredytowego tych ekspozycji¹¹;
- (iii) . warunki takiego instrumentu muszą zapewnić jego dostępność (na zasadzie warunkowej lub na zasadzie wykorzystania) przez cały czas, przez jaki jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mają obowiązek spełniać wymóg utrzymania za pomocą tego instrumentu w odniesieniu do odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych;

⁹ Zgodnie z definicją zawartą w Dyrektywie 2006/48/WE.

¹⁰ Zgodnie z definicją zawartą w Dyrektywie 2006/48/WE.

¹¹ Tego rodzaju instrumenty, wykorzystywane w celu spełnienia wymogu utrzymania przypisano do opcji (a) z uwagi na obecną praktykę, w ramach której są one senioralne w strukturze kaskadowej sekurytyzacji (i z tego względu różnią się zasadniczo od opcji (b)-(d)); jednakże aby osiągnąć pełną zgodność z opcją (a), tego rodzaju instrumenty musiałyby pokrywać 100% ryzyka kredytowego ekspozycji sekurytyzowanych (z uwagi na senioralny charakter w strukturze kaskadowej). Jednakże w przypadku istnienia lub utworzenia instrumentów, których pozycja nie jest senioralna w strukturze kaskadowej sekurytyzacji, instrumenty te poddaje się ocenie pod względem spełnienia wymogu utrzymania zgodnie z odpowiednią opcją; przykładowo instrumenty mniej uprzywilejowane zgodnie z opcją (d).

- (iv) . instrument zapewniany jest przez jednostkę sponsorującą, inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę (a nie przez jakąkolwiek inną jednostkę); oraz
- (v) . Instytucja kredytowa inwestująca w sekurytyzację lub w inny sposób przyjmująca ekspozycję, ma odpowiedni dostęp do dokumentacji umożliwiającej jej zweryfikowanie warunków (i)-(iv) powyżej.

Dla wyjaśnienia, podano przykład. Instrument wsparcia płynności udzielony w ramach programu ABCP przez jednostkę sponsorującą program, o charakterze senioralnym w stosunku do pozostałych zobowiązań w strukturze kaskadowej, niemniej jednak pokrywający 100% ryzyka kredytowego ekspozycji bazowych (tj. a nie tylko zapewniający środki finansowe w celu uregulowania należności normalnych), którego warunki zapewniają dostępność instrumentu (na zasadzie warunkowej lub na zasadzie wykorzystania) przez cały czas, przez jaki komercyjny papier wartościowy pozostaje wymagalny, może potencjalnie spełniać wymóg utrzymania zgodnie z opcją (a).

Utrzymanie „udziału jednostki inicjującej” (opcja (b))

48. Wykorzystanie tej opcji może mieć miejsce zarówno w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych, ale także odnawialnych sekurytyzacji ekspozycji nieodnawialnych (lub odnawialnych sekurytyzacji z połączeniem ekspozycji odnawialnych i nieodnawialnych). Przykładowo opcja (b) mogłaby mieć zastosowanie zarówno do odnawialnej sekurytyzacji należności z kart kredytowych (gdzie odnawialna jest sekurytyzacja oraz ekspozycje) a także odnawialnej sekurytyzacji kredytów hipotecznych (gdzie tylko sekurytyzacja jest odnawialna, a ekspozycje nie są koniecznie odnawialne). Zgodnie z Motywem 24, utrzymanie w tej formie skutkuje utrzymaniem przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę „ekspozycji na ryzyko związane z tymi pożyczkami” bez względu na to, jakie „struktury lub instrumenty prawne wykorzystane są by uzyskać wspomnianą istotę ekonomiczną”.

Utrzymanie „ekspozycji bilansowych” (opcja (c))

49. Opcja utrzymania „ekspozycji bilansowych” może być wykorzystana w odniesieniu do sekurytyzacji syntetycznych oraz tradycyjnych sekurytyzacji. Jednakże ekspozycje spełniające wymóg utrzymania w ramach opcji utrzymania „ekspozycji bilansowych” nie mogą być jednocześnie przedmiotem sekurytyzacji syntetycznej (innymi słowy, jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca nie powinni otrzymywać ochrony przed ryzykiem kredytowym tej części puli ekspozycji, która spełnia wymóg utrzymania).

50. Rozważając proces przypadkowej selekcji ekspozycji, instytucje kredytowe powinny wziąć pod uwagę zarówno czynniki ilościowe, jak też jakościowe przy definiowaniu puli potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji, w ramach których określa się ekspozycje utrzymane oraz sekurytyzowane, a w efekcie jedynie rzeczywiście „przypadkowe” różnice powinny istnieć i tworzyć się pomiędzy ekspozycjami utrzymanymi i sekurytyzowanymi. Czynniki te mogą obejmować dystrybucję, średnie ważone lub stratyfikację takich czynników, jak: okresy „vintage”, produkt, geografia, data początkowa, data zapadalności, LTV, rodzaj mienia, sektor przemysłu, wskaźnik obsługi pokrycia zadłużenia, wskaźnik pokrycia odsetek, a także saldo należne. Biorąc pod uwagę fakt, że określone docelowe czynniki ryzyka dla poszczególnych puli potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji zależeć będą od uzasadnionych decyzji biznesowych, podejmowanych przez jednostki inicjujące, sponsorujące lub pierwotnych kredytodawców, jest to niewyczerpujący wykaz czynników, które mogą znajdować zastosowanie w przypadku poszczególnych typów sekurytyzacji. Takie czynniki ryzyka, wykorzystywane przy definiowaniu puli potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji, powinny być wyraźnie ujawniane inwestorom w celu przeprowadzenia przez nich badania due diligence.
51. Wymóg, zgodnie z którym liczba potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji nie może być mniejsza niż 100 w momencie początkowym oznacza, że pula potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji, z których wybranych jest przypadkowo 5% ekspozycji zawiera nie mniej niż 100 ekspozycji, a nie że utrzymywane, wybrane przypadkowo ekspozycje składają się z nie mniej niż 100 ekspozycji. Bez uszczerbku dla wspomnianej wyżej liczby, jako ogólną zasadę przyjmuje się, że wybór opcji (c) jako metody prowadzącej do spełnienia wymogu utrzymania dotyczy głównie granularnych puli ekspozycji sekurytyzowanych, a w przypadku wykorzystania opcji (c), rezultatem selekcji przypadkowej nie powinna być nadmierna koncentracja utrzymanych lub sekurytyzowanych części.
52. Mając na względzie powyższe wyjaśnienie określenia „potencjalnie sekurytyzowane ekspozycje”, wymóg „utrzymania przypadkowo wybranych ekspozycji wynoszących nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby sekurytyzowane w sekurytyzacji” oznacza, że utrzymane ekspozycje obliczone są na 5,0% (5/100), a nie 4,76% (5/105).
53. W przypadku gdy wymóg utrzymania zostaje spełniony z wykorzystaniem opcji (c), przypadkowo wybrane ekspozycje, utrzymywane w celu spełnienia wymogu utrzymania powinny stanowić statyczną pulę ekspozycji, tj. nie jest możliwe, aby jednostka

sponsorująca, inicjująca lub pierwotny kredytodawca, w dowolnym momencie wskazywali różne ekspozycje jako te umożliwiające spełnienie wymogu utrzymania, z wyjątkiem sytuacji, w których jest to procedura, mająca na celu spełnienie wymogów odnośnie do sekurytyzacji, w której odnawialne saldo ekspozycji sekurytyzowanych zmienia się w czasie (przy czym tego rodzaju uzupełnianie regulowane jest wytycznymi w zakresie przypadkowości, wskazanymi w pkt. 50 powyżej).

Utrzymanie „transzy pierwszej straty” (opcja (d))

54. Jeżeli chodzi o opcję (d), określenie „utrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych transzy o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przekazane lub sprzedane inwestorom” oznacza utrzymanie tych transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych zbliżonych pozycji, które są bardziej senioralne w stosunku do nich, ale jednak takie same jak, lub mniej uprzywilejowane niż, pozycje przekazane lub sprzedane na rzecz inwestorów.

55. „Transza pierwszej straty” może składać się z takich ekspozycji jak podporządkowane instrumenty dłużne, rachunek rezerwowy (więcej o rachunkach rezerwowych w pkt. 58 poniżej), udział kapitałowy¹², udział akcji uprzywilejowanych lub element odroczonej ceny nabycia. Jest to niewyczerpujący wykaz pozycji lub ekspozycji, które mogłyby być kwalifikowane zgodnie z opcją (d). Istnieje też możliwość, że tego rodzaju ekspozycje „pierwszej straty” zgodnie z opcją (d) tworzy się na zasadzie warunkowej, syntetycznej lub pochodnej; przykładowo poprzez swap przychodu całkowitego lub akredytywę (patrz pkt. 45 powyżej oraz 57 poniżej).

56. Podczas gdy opcja (d) wyraża ekspozycję „pierwszej straty” pod względem struktury zobowiązań sekurytyzacji (tj. określa w szczególności „transzę” pierwszej straty), mogą wystąpić okoliczności, w których utrzymanie tego rodzaju ekspozycji „pierwszej straty” przez jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę osiągnięte jest poprzez zastosowanie podobnych (ale nie identycznych) środków. Przykładowo jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mogą stosować zabezpieczenie nadwyżkowe swoich zobowiązań w ramach sekurytyzacji, a tego rodzaju zabezpieczenie nadwyżkowe stanowi ekspozycję jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy sekurytyzacji, przy czym zabezpieczenie nadwyżkowe pełni funkcję amortyzatora „pierwszej straty”, chroniącego zobowiązania w ramach sekurytyzacji przed ryzykiem kredytowym pierwszej straty na sekurytyzowanych pozycjach. W takich sytuacjach obliczenie kwoty utrzymanej (tj. wyliczenie 5%) powinno być zbieżne z tym odnoszącym się do bardziej

¹² Określenie „kapitał” nie jest tu użyte w znaczeniu księgowym, ale w szerszym kontekście rynkowym, w jakim zwyczajowo używa się go w odniesieniu do pozycji pierwszej straty w ramach sekurytyzacji.

wyraźnych i uproszczonych sposobów realizowania opcji (a) - (d) w ust. 1. Jednostka spełniająca wymóg utrzymania powinna także ujawniać formę utrzymania, metodologię obliczeń oraz zgodność obliczeń z najbardziej odpowiednią z opcji (a) - (d).

57. Akredytywa, gwarancja lub podobna forma zabezpieczenia kredytu może stanowić dozwoloną formę utrzymania zgodnie z opcją (d), z zastrzeżeniem, że:

- (i) . pokrywa ryzyko kredytowe ekspozycji, a nie jedynie inne niekredytowe ryzyka;
- (ii) . pokrywa przynajmniej 5% ryzyka kredytowego tych ekspozycji i przyjmuje pozycję pierwszej straty w związku z sekurytyzacją¹³;
- (iii) . pokrywa ryzyko kredytowe przez okres niezbędny dla jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy na spełnienie wymogu utrzymania z wykorzystaniem tej formy w odniesieniu do odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych;
- (iv) . instrument zapewniany jest przez jednostkę sponsorującą, inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę (a nie przez jakąkolwiek inną jednostkę); oraz
- (v) . Instytucja kredytowa inwestująca w sekurytyzację lub w inny sposób przyjmująca na nią ekspozycję, ma odpowiedni dostęp do dokumentacji umożliwiającej jej zweryfikowanie warunków (i)-(iv) powyżej.

Dla zilustrowania, możliwe jest wykorzystanie akredytywy gwarancyjnej, udzielonej jako instrument wsparcia jakości kredytowej w ramach całego programu ABCP przez sponsora programu, w celu spełnienia wymogu utrzymania zgodnie z opcją (d) w ramach prezentowanego podejścia, zakładając, że spełnia ona warunki (i)-(v) powyżej. Z uwagi na to, że nie jest możliwe odniesienie się do wszystkich potencjalnych form akredytyw lub gwarancji, zasady te powinny stanowić rzetelną podstawę do dokonania oceny.

58. Jedynie finansowane rachunki rezerwowe (lub finansowana część rachunków rezerwowych, w przypadku finansowania częściowego) spełniają wymóg utrzymania; niefinansowane rachunki rezerwowe (lub niefinansowana część rachunków rezerwowych, w przypadku finansowania częściowego), co do którego planowane jest finansowanie (przykładowo poprzez nadwyżkę spreadu w przyszłości) nie spełnia wymogu utrzymania. Ponadto rachunek rezerwowy, który spełnia wymóg utrzymania zgodnie z opcją (d) powinien charakteryzować się możliwością absorpcji strat głównych na ekspozycjach bazowych i nie powinny być ograniczone do sytuacji niekredytowych, takich jak wsparcie rentowności ekspozycji bazowych, pokrycie okresowych spadków udziału, pokrycie zdarzeń powstałych na skutek zaburzeń funkcjonowania rynku, itp. (nie jest to wykaz wyczerpujący).

¹³ Jednakże w niektórych okolicznościach (na przykład w związku z programami ABCP), może stanowić ekspozycję drugiej straty w sekurytyzacji na poziomie programu, z uwagi na fakt, że ekspozycja pierwszej straty na poziomie poszczególnych transakcji w ramach programu przyjęta jest przez jednostki inicjujące lub pierwotnych kredytodawców ekspozycji bazowych.

59. Jako że zarówno Motyw 25 jak i ust. 3 wskazują brak zastosowania postanowień art. 122a w odniesieniu do wierzytelności nabytych (Motyw 25 wyraźnie wskazuje wierzytelności nabyte, które są „przekazywane z rabatem”), w przypadku gdy tego rodzaju wyłączenia z jakiegokolwiek powodu nie znajdują zastosowania do transakcji sprzedaży wierzytelności ze zwrotnym rabatem przy zakupie, wówczas rabat zwrotny przy zakupie kwalifikuje się jako transza pierwszej straty zgodnie z opcją (d). Punkt 60 poniżej zawiera wyjaśnienie kwestii spełnienia wymogu utrzymania zgodnie z opcją (d) poprzez sprzedaż ekspozycji z rabatem.

60. W niektórych sekurytyzacjach (np. w ramach programów ABCP), wymóg utrzymania może być spełniony zgodnie z opcją (d) jeżeli, w odniesieniu do odpowiednich poszczególnych transakcji bazowych programu, jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca utrzymali 5% interes gospodarczy netto w bazowych ekspozycjach sekurytyzowanych lub w pozycjach sekurytyzacyjnych będących skutkiem tej transakcji, w tym poprzez sprzedaż ekspozycji z rabatem w wysokości przynajmniej 5%. Mógłby być to potencjalny środek mający zapewnić spełnienie wymogu utrzymania nie tylko dla inwestorów w tę sekurytyzację, ale także przyjmujących innego rodzaju ekspozycje na tę sekurytyzację (przykładowo podmioty zapewniające instrumenty wsparcia płynności do programu ABCP) w celu zapewnienia spełnienia wymogu utrzymania. Jednakże w takich okolicznościach należy zapewnić wystarczające rozróżnienie pomiędzy sprzedażą z rabatem dla celów rentowności (np. aby pokryć koszty finansowania) a sprzedażą z rabatem dla celów ryzyka kredytowego, aby uzyskać utrzymany interes gospodarczy netto w wysokości przynajmniej 5% dla celów samego ryzyka kredytowego. Ponadto w przypadku bezzwrotnego rabatu dla celów ryzyka kredytowego – tj. przy sprzedaży ryczałtowej, gdzie jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca nie utrzymują interesu gospodarczego netto – nie mieści się to w ramach art. 122a (którego celem jest zapewnienie zgodności interesów), a zatem nie jest dopuszczalnym środkiem spełnienia wymogu utrzymania.

Stosowanie wielokrotności wymogów dotyczących utrzymania

61. Zgodnie z Dyrektywą „nie stosuje się wielokrotności wymogów”. Powyższe postanowienie nie oznacza, że istnieje zakaz wielokrotnego stosowania; jak przedstawiono w Motywie 24, w przypadku danej sekurytyzacji wystarczające jest, aby tylko jedna osoba – jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca albo pierwotny kredytodawca – podlegała wymogom. A zatem, stosowanie wielokrotności wymogu utrzymania przez poszczególne strony transakcji nie jest zalecane z mocy Dyrektywy.

62. Jeżeli chodzi o resekurytyzację, z perspektywy inwestora w resekurytyzację, spełnienie wymogu utrzymania znajdowałoby zastosowanie jedynie do drugiej („ponownie

spakowanej”) warstwy transakcji (w którą inwestuje), a nie pierwszej („bazowej”) warstwy transakcji (tj. sekurytyzacji bazowych drugiej warstwy). Dokładniej rzecz ujmując, wyrażenie „nie stosuje się wielokrotności wymogów utrzymania” oznacza, że nie ma wymogu wielokrotnego utrzymania dla poszczególnych stron transakcji lub poszczególnych spółek celowych w ramach struktury transakcji; jednakże mogą zaistnieć sytuacje wielokrotnego utrzymania na poziomie całościowym transakcji, w rezultacie samego procesu resekurytyzacji. Przykładowo jeżeli transakcją jest resekurytyzacja istniejących sekurytyzacji, może to skutkować utrzymaniem na więcej niż jednym poziomie w perspektywie całościowej transakcji (tj. zarówno w sekurytyzacjach bazowych, jak też nowo utworzonych). Jednakże jest to efekt samego procesu resekurytyzacji i nie mieści się w ramach wymogów art. 122a. Z drugiej strony, jeżeli obecność dwóch spółek celowych w transakcji jest wynikiem ogólnej struktury prawnej transakcji lub prawa w zakresie sekurytyzacji w poszczególnych jurysdykcjach (tj. potrzeba osobnej spółki celowej, działającej jako kredytobiorca oraz spółki celowej będącej emitentem lub finansującej za pośrednictwem określonych struktur współfinansowania, wymagających udziału więcej niż jednej spółki celowej), nie wiązałoby się to z wymogiem wielokrotnego stosowania wymogu utrzymania zgodnie z art. 122a, ani nie musiałoby pośrednio prowadzić do wielokrotnego utrzymania. Jednakże zarówno w kontekście resekurytyzacji, jak i w bardziej ogólnej perspektywie, banki powinny być szczególnie ostrożne, jeżeli chodzi o wykorzystanie pośredniczących spółek celowych i nie powinny inwestować w struktury, które mogą przynosić skutki w postaci unikania istoty ekonomicznej w zakresie wymogu utrzymania.¹⁴

63. Mimo że w przypadku resekurytyzacji nie ma wymogu nałożonego na bank inwestujący w zakresie zapewnienia spełnienia wymogu utrzymania na pierwszym poziomie (tj. poziomie sekurytyzacji bazowych), ponieważ wymagane jest to tylko na drugim poziomie (w który poczyniona jest inwestycja), może wystąpić sytuacja, w której banki inwestujące lub przyjmujące ekspozycje na tego rodzaju resekurytyzacje stwierdzą istotność informacji na temat spełnienia wymogu utrzymania na pierwszym poziomie dla celów własnej analizy kredytowej (w związku ze spełnieniem swoich zobowiązań zgodnie z ust. 4 i 5) lub banki działające w charakterze jednostek sponsorujących lub inicjujących uznają informacje tego rodzaju za istotne ze względu na zachowanie przejrzystości i ujawnienia (zgodnie z ich zobowiązaniami na mocy ust. 7).

¹⁴W praktyce interes w ramach resekurytyzacji utrzymywany będzie przez sponsora resekurytyzacji.

Inne kwestie i wyjaśnienia

64. Minimalny poziom utrzymania wskazany w ust. 1 to 5%, ale nic nie stoi na przeszkodzie, aby faktyczne poziomy utrzymania były wyższe.¹⁵
65. Wyrażenie „interes gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych” należy interpretować w sposób następujący. Jeżeli ekspozycje, wierzytelności lub przepływy pieniężne będące przedmiotem sekurytyzacji składają się z niewykorzystanych, niezrealizowanych, warunkowych lub przyszłych elementów składowych, lub obejmują tego rodzaju elementy, wówczas 5% wymóg utrzymania jest dynamiczny, co oznacza, że ma on zastosowanie do takich niewykorzystanych, niezrealizowanych, warunkowych lub przyszłych elementów składowych w takim momencie w przyszłości, gdy zostaną one faktycznie wykorzystane, zrealizowane, skrytalizowane lub otrzymane, a nie przed tym momentem. Przykładowo w sekurytyzacji należności z tytułu kart kredytowych, wymóg utrzymania znajdowałby zastosowanie jedynie do salda należności, a nie pełnej wartości salda/limitów dostępnych dla kredytobiorców i mógłby być dynamicznie dostosowywany w miarę jak dostępne salda/limity są wykorzystywane i stanowią wierzytelności (na przykład poprzez dostosowanie do wielkości udziału sprzedającego w sekurytyzacji odnawialnej zgodnie z opcją (b)).¹⁶
66. W sytuacji gdy wymóg utrzymania spełniony jest poprzez zastosowanie opcji od (a) do (d), utrzymane ekspozycje lub pozycje mogą być udostępnione jednostkom sponsorującym, inicjującym lub pierwotnym kredytodawcom jako zabezpieczenie na potrzeby zabezpieczonych transakcji finansowania pod warunkiem, że ryzyko kredytowe tych ekspozycji lub pozycji utrzymanych nie jest przeniesione na osoby trzecie w ramach tych ustaleń w zakresie zabezpieczonych transakcji finansowania.

¹⁵ Patrz Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: Spodziewane skutki art. 122a Dyrektywy 2006/48/WE (COM(2010)262, 28 maja 2010 r.): „Jeżeli chodzi o konkretną kwestię skuteczności ustalonego minimalnego poziomu utrzymania, Komisja stwierdza, że należy utrzymać istniejący umiarkowany minimalny poziom utrzymania równy 5 %, uznając, że inwestorzy powinni wymagać wyższych poziomów utrzymania w zależności od konkretnej sekurytyzacji.” Patrz także *Techniczna opinia doradcza CEBS dotycząca minimalnego wymogu utrzymania dla sekurytyzacji* (30 października 2009 r.), gdzie stwierdza się, że nie istnieją mocne dowody na to, że zmiana wartości procentowej wymogu (z 5% na rzecz innej wartości) skutkowałaby większą zgodnością interesów (gospodarczych) pomiędzy jednostkami inicjującymi a inwestorami: „Jakakolwiek ocena tego, czy zwiększenie wymogu utrzymania jest konieczne musi być poprzedzona oceną właściwości obecnego wymogu, wynoszącego 5%. Trudno przedstawić wyraźne dowody odnośnie do odpowiedniości 5% wymogu, gdyż skuteczność w zakresie zgodności interesów różnić się będzie w przypadku poszczególnych klas aktywów, struktur czy ze względów geograficznych”.

¹⁶ W związku z tym, użycie przymiotnika „referencyjny” (w przeciwieństwie do „nominalny”) odnosi się do rozróżnienia pomiędzy zobowiązaniami warunkowymi a faktycznymi wierzytelnościami, a nie rozróżnienia pomiędzy sekurytyzacjami syntetycznymi a tradycyjnymi.

67. W ust. 1 wskazuje się, iż „utrzymane pozycje [...] nie są zabezpieczane lub sprzedawane”. Użycie słowa „sprzedawane” w tym kontekście nie pozbawia strony posiadającej interes utrzymany możliwości wykorzystania go dla celów zabezpieczonych transakcji finansowania repo jeżeli, w ramach tej transakcji, strona posiadająca interes utrzymany nie przenosi ryzyka kredytowego w związku z utrzymaniem interesu, co zazwyczaj miałyby miejsce w standardowych transakcjach repo (takich jak umowa ramowa dla transakcji repo – TBMA/ISMA Global Master Repurchase Agreement), zawieranych na warunkach handlowych.
68. Podobnie, w przypadku gdy w celu spełnienia wymogu utrzymania wybrana zostanie opcja (c), główną kwestią, na którą należy zwrócić uwagę jest to, że ryzyko kredytowe utrzymanych ekspozycji, spełniających wymóg utrzymania nie jest przenoszone od jednostek inicjujących, sponsorujących lub pierwotnych kredytodawców, przy czym transfer ryzyka nie jest dostępny bez względu na to, czy ekspozycje te są następnie wykorzystywane do celów finansowania (i bez względu na to, czy chodzi o finansowanie w formie strukturyzowanej czy niestrukturyzowanej).
69. CEBS ma świadomość, że możliwe jest stworzenie okoliczności, w których wymóg utrzymania jest technicznie spełniony, jednakże strona utrzymująca (jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca) posiada asymetryczną („w górę” nie „w dół”) ekspozycję sekurytyzacyjną. Przykładowo w związku z tym, że utrzymanie definiowane jest według wartości nominalnej (w przeciwieństwie do wartości rynkowych), sekurytyzacja ekspozycji z rabatem w stosunku do ceny rynkowej (poprzez sprzedaż rzeczywistą lub syntetyczną) mogłaby prowadzić do takiej sytuacji.¹⁷ W ramach przeglądu powdrożeniowego w zakresie skuteczności art. 122a w zapewnianiu zgodności interesów na mocy ust. 9-10, CEBS oraz właściwe organy będą monitorować zakres spełnienia wymogu utrzymania, gdzie strona utrzymująca eksponowana jest jedynie na korzyści („w górę”), a nie ryzyka („w dół”) związane z tymi sekurytyzacjami.

Ust. 2.

W przypadku gdy dominująca instytucja kredytowa w UE lub finansowa spółka holdingowa w UE lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji

¹⁷ W związku z tą kwestią, patrz pkt. 60 dotyczący rozróżnienia pomiędzy sprzedażą z rabatem dla celów rentowności a sprzedażą z rabatem dla celów ryzyka kredytowego.

kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółki holdingowej w UE. Niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 5 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej i dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółce holdingowej w UE informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 7.

Wnioski ogólne

70. Ust. 2 zezwala na spełnienie wymogu utrzymania na podstawie sytuacji skonsolidowanej (a nie na poziomie indywidualnym) pod warunkiem, że poszczególne instytucje zaangażowane w sekurytyzację objęte są nadzorem skonsolidowanym. Pozwala to różnym instytucjom w ramach grupy na angażowanie się w różne transakcje sekurytyzacji, zapewniając tym samym, że wszelkie zaangażowane instytucje nadal eksponowane są na utrzymane ryzyko kredytowe (z uwagi na konsolidację), a ich interesy pozostają zbieżne. Jednakże postanowienia ust. 2 mogą być zastosowane jedynie w przypadku gdy instytucje zobowiązały się do spełnienia wymogów ust. 6 i 7. Należy zauważyć, że ust. 1 zawiera bardzo wyraźne wskazanie, że interes utrzymany nie może być zabezpieczany ani sprzedawany. W okolicznościach, gdy jednostka utrzymująca interes w sekurytyzacji w imieniu innych podmiotów grupy zostaje zbyta, wówczas jeden lub więcej podmiotów grupy musi przyjąć ekspozycję w celu zapewnienia ciągłości w zakresie spełnienia wymogu utrzymania.

71. Możliwość spełnienia wymogów ust. 1 na zasadzie skonsolidowanej powinna mieć zastosowanie także do jednostek inicjujących lub pierwotnych kredytodawców niebędących bankami. W pierwszym przypadku, w szczególności, zasada jest wspierana przez definicję jednostki inicjującej, zawartą w Dyrektywie (patrz pkt 24 powyżej), jako jednostkę która, „bądź to samodzielnie bądź za pośrednictwem jednostek powiązanych, bezpośrednio lub pośrednio”, była zaangażowana w tworzenie zobowiązań, skutkujących ekspozycją sekurytyzowaną.

Ust. 3.

Ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy sekurytyzowane ekspozycje stanowią należności lub należności warunkowe od następujących podmiotów lub są w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie przez nie gwarantowane:

- a) rządów centralnych lub banków centralnych;*
- b) rządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich;*
- c) instytucji, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka 50 % lub mniej; lub*
- d) wielostronnych banków rozwoju.*

Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) transakcji opartych na jasnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, w którym stosowne podmioty referencyjne są takie same jak podmioty tworzące indeks podmiotów będący w szerokim obrocie lub są innymi zbywalnymi papierami wartościowymi różnymi od pozycji sekurytyzacyjnych; lub*
- b) pożyczek konsorcjalnych, wierzytelności nabytych lub swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do "przetwarzania" lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1.*

Wnioski ogólne

72. Wyjątki wskazane w ust. 3 to wyjątki od obowiązku spełnienia wymogu utrzymania zgodnie z ust. 1; nie są to wyjątki odnoszące się do innych obowiązków w innych ustępach art. 122a. Jednakże mogą zaistnieć sytuacje, w których pewne rodzaje ekspozycji lub instrumentów wskazane w ust. 3 jako wyłączone z postanowień ust. 1 mogą nie mieścić się w definicji sekurytyzacji zgodnie z art. 4(36) Dyrektywy 2006/48/WE i, z tego względu, w każdym przypadku wyłączone byłyby nie tylko z zastosowania postanowień ust. 1, ale także całego art. 122a, nawet w sytuacji braku ust. 3.

Korelacyjny portfel handlowy

73. Zakres wyłączeń wskazanych w ust. 3, gdzie „transakcje oparte są na jasnym, przejrzystym i dostępnym indeksie [...] lub są innymi zbywalnymi papierami wartościowymi

różnymi od pozycji sekurytyzacyjnych” uznaje się za odpowiadający „korelacyjnemu portfelowi handlowemu” zgodnie z Dyrektywą 2010/76/UE zmieniającą Dyrektywę 2006/49/WE („CRD 3”). Wyłączenia wskazane w ust. 3 mają zastosowanie do wszystkich pozycji objętych działaniami w zakresie handlu korelacyjnego, jak opisano w powyższych zmianach.

74. Dla przykładu (bez ograniczania zakresu pkt. 73 powyżej), CDX oraz iTraxx to jasne, przejrzyste i dostępne indeksy, do których nie mają zastosowania postanowienia ust.1.

Swapy ryzyka kredytowego

75. W następstwie postanowień pkt. 72 powyżej, wyłączenie dotyczące „swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do „przetwarzania” i/lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1” interpretuje się jako jedynie precyzujące to, co jest ewidentne, a mianowicie fakt, że swapy ryzyka kredytowego nie są z definicji rodzajem ekspozycji, który automatycznie mieści się w zakresie postanowień art. 122a (w tym ust. 1 tego artykułu), chyba że swapy ryzyka kredytowego stanowią pozycje sekurytyzacyjne. Przykładowo sprzedaż ochrony instrumentów sekurytyzacji opartych na długu (dalej „CDO”) poprzez swap ryzyka kredytowego nie podlegałyby wyłączeniom zgodnie z ust. 3 (i w związku z tym podlegałyby wymogowi utrzymania zgodnie z ust. 1), ale sprzedaż ochrony podmiotu korporacyjnego, która nie jest sekurytyzacją, zwykle byłaby objęta wyłączeniu zgodnie z ust. 3 (i nie miałyby wobec niej zastosowania wspomniane wymogi).

76. Zgodnie z art. 96(2) Dyrektywy 2006/48/WE, dostawca ochrony kredytowej pozycji sekurytyzacyjnych utrzymuje pozycje wynikające z danej sekurytyzacji, a zatem podlega wymogom wskazanym w art. 122a w taki sam sposób, jak inwestor. A zatem, instytucja kredytowa nie może udzielać ochrony kredytowej pozycji sekurytyzacyjnych, jeżeli sekurytyzacja nie jest zgodna z postanowieniami art. 122a (1). W efekcie powyższego, w zakresie zakupu a sprzedaży ochrony:

- (i) . Jeżeli bank dokonuje zakupu ochrony sekurytyzacji (przykładowo poprzez swap ryzyka kredytowego), tego rodzaju zakup ochrony nie podlega wymogom ust. 1.
- (ii) . Jednakże jeżeli bank dokonuje sprzedaży ochrony sekurytyzacji (przykładowo poprzez swap ryzyka kredytowego), tego rodzaju sprzedaż ochrony podlega wymogom ust. 1.
- (iii) . A zatem, wyrażenie „Ust. 1 nie stosuje się do [...] swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do „przetwarzania” i/lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1” oznacza, że wymogi ust. 1 mają zastosowanie w przypadku gdy instrument ten jest wykorzystywany w celu zabezpieczenia pozycji sekurytyzacyjnej, ale jedynie gdy bank dokonuje sprzedaży ochrony (tj. przyjmuje ekspozycję na sekurytyzację), a nie gdy dokonuje zakupu ochrony (tj. transferu ekspozycji na sekurytyzację).

Ust. 4.

Zarówno przed dokonaniem inwestycji, jak i – w stosownych przypadkach – po jej dokonaniu, instytucje kredytowe są w stanie wykazać przed właściwymi organami dla każdej ze swoich poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, że posiadają kompleksowe i zgłębione zrozumienie formalnych zasad polityki i procedur oraz że wdrożyły takie formalne zasady polityki i procedury stosowne do posiadanego portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka swoich inwestycji w pozycje sekurytyzowane w celu analizowania i rejestrowania:

- a) informacji ujawnionych na mocy ust. 1 przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w celu określenia interesu gospodarczego netto, który utrzymują na bieżąco w sekurytyzacji;*
- b) charakterystyki ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej;*
- c) charakterystyki ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;*
- d) reputacji i dotychczas poniesionych strat przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w związku z wcześniejszymi sekurytyzacjami w odpowiednich klasach ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;*
- e) oświadczeń złożonych przez jednostki inicjujące lub sponsorujące lub przez ich przedstawicieli lub doradców i ujawnionych przez nich informacji w kwestii dochowania przez nie należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji, oraz w stosownym przypadku w kwestii jakości zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji;*
- f) w stosownych przypadkach, metodologii i koncepcji, na których opiera się wycena zabezpieczenia wspierającego sekurytyzowane ekspozycje, oraz zasad polityki przyjętych przez jednostkę inicjującą lub jednostkę sponsorującą w celu zapewnienia niezależności rzeczoznawcy; oraz*
- g) wszystkich cech strukturalnych sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki pozycji sekurytyzacyjnych instytucji kredytowej.*

Instytucje kredytowe regularnie przeprowadzają własne testy skrajnych warunków stosownie do swoich pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje kredytowe mogą opierać się na modelach finansowych

opracowanych przez ECAI, pod warunkiem że instytucje kredytowe mogą wykazać, na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji potwierdziły z należytą starannością istotne założenia modelu i jego strukturę oraz zrozumiały metodologię, założenia i wyniki.

Wnioski ogólne

77. Przegląd zastosowania postanowień ust. 4 w odniesieniu do poszczególnych funkcji, jakie bank może przyjąć w sekurytyzacji i sposobów, w jakie można je powiązać z sankcjami z tytułu niezastosowania postanowień ust. 4 zawarto w części „Wnioski odnośnie do ust. 1-7” powyżej.

78. Wymogi ust. 4 powinno się realizować „przed dokonaniem inwestycji” oraz „w odpowiednich przypadkach – po jej dokonaniu”. Bank powinien zatem rozważyć potrzebę dokonania przeglądu zgodności jeżeli stwierdzono istotną zmianę w wynikach poszczególnych pozycji lub ekspozycji lub w przypadku wystąpienia okoliczności mogących mieć istotny wpływ na sekurytyzację (przykładowo w przypadku naruszenia klauzul umownych lub w przypadku niewypłacalności jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy). Banki powinny także rozważyć potrzebę przeglądu zgodności jeżeli analiza przeprowadzona w momencie początkowym nie jest już odpowiednia, na przykład ze względu na zastosowanie uaktualnionych zasad polityki i procedur w ramach swojego portfela handlowego i bankowego lub też w wyniku zmian profilu ryzyka inwestycji.

79. Jak wskazano w Motywie 24, banki działające w charakterze inwestorów powinny podejmować decyzje inwestycyjne jedynie po przeprowadzeniu gruntownego badania due diligence. W celu podjęcia takiej decyzji, banki działające w charakterze inwestorów muszą uzyskać odpowiednie informacje na temat sekurytyzacji; dlatego też, banki nie powinny inwestować w sekurytyzacje w przypadku stwierdzenia, że nie posiadają, ani nie będą w stanie uzyskać odpowiednich informacji, niezbędnych do przeprowadzenia gruntownego badania due diligence i spełnienia wymogów Dyrektywy.

80. W przypadku gdy ekspozycje nie były jeszcze sekurytyzowane (np. w okresie „ramp-up” sekurytyzacji lub w sytuacji, gdy ekspozycje mogą być zamienione w istniejące sekurytyzacje odnawialne), badanie due diligence może być przeprowadzone w zakresie kryteriów kwalifikowalności ekspozycji w braku informacji na temat ekspozycji faktycznie sekurytyzowanych, lub w stosunku do których planowana jest sekurytyzacja.

Korelacyjne portfele handlowe

81. W przypadku gdy pozycje, w stosunku do których stosuje się wymogi ust. 4, odnoszą się do działań z zakresu handlu korelacyjnego (np. działań wchodzących w skład wyłączeń z zastosowania postanowień ust. 1 wymienionych w ust. 3), wówczas wymogi ust. 4 dla tych pozycji można z zasady uznać za spełnione poprzez spełnienie wymogów w zakresie ujęcia ryzyk tych pozycji zgodnie ze zmianami Załącznika V Dyrektywy 2006/49/WE zawartymi w Dyrektywie 2010/76/UE.¹⁸

Portfel handlowy/portfel bankowy

82. Z zasady, banki powinny stosować te same zasady polityki i procedury w odniesieniu do pozycji sekurytyzowanych w swoim portfelu handlowym i bankowym. Jednakże banki mogą dokonać rozróżnienia pomiędzy portfelem handlowym i bankowym pod warunkiem, że jest to odpowiednie i uzasadnione. Sklasyfikowanie pozycji jako część portfela handlowego nie jest samo w sobie wystarczającym uzasadnieniem. Firmy muszą być w stanie uzasadnić rozróżnienie pomiędzy zasadami polityki i procedurami stosowanymi ze względu na klasyfikację pozycji sekurytyzacyjnych jako należące do portfela handlowego w przeciwieństwie do portfela bankowego i/lub w związku z różnym profilem ryzyka inwestycji w takich okolicznościach. Z uwagi na fakt, że analiza dokonana w związku z pozycjami sekurytyzacyjnymi może różnić się w zależności od profilu ryzyka portfela handlowego i bankowego, interpretując wymogi ust. 4 w kontekście portfela handlowego, należy nadać dużą wagę określeniom „stosowny” i „współmierny do profilu ryzyka”, a także uwzględnić stwierdzenia Motywu 27, że „wymogi związane z zachowaniem należytej staranności powinny być proporcjonalne”. W rezultacie, szczególne elementy opisane w punktach (a) do (g) ust. 4 nie powinny być rozpatrywane jako próg minimalny, który trzeba osiągnąć na zasadzie automatycznej. Innymi słowy, szczególne elementy punktów (a)-(g) mogą mieć większe lub mniejsze znaczenie lub mogą być nieistotne w zależności od właściwości profilu ryzyka portfela handlowego. A zatem, podczas gdy zakres badania due diligence określono w punktach (a)-(g) ust. 4, intensywność badania w związku z poszczególnymi elementami będzie się różnić (jeżeli jest to uzasadnione) ze względu na charakterystykę portfela handlowego i bankowego. Jednakże punkt 85

¹⁸ Załącznik V zezwala na zastosowanie różnych metod obliczania adekwatności kapitałowej korelacyjnego portfela handlowego. Zastosowanie przez bank postanowień Załącznika V w celu spełnienia wymogów ust. 4 powinno być przeprowadzone w oparciu o profil ryzyka korelacyjnego portfela handlowego i nie powinno być ograniczone wymogami minimalnymi zgodnie z Załącznikiem V, wynikającymi z traktowania kapitałowego tego samego korelacyjnego portfela handlowego. W przypadku gdy podejście banku do obliczania wymogów kapitałowych korelacyjnego portfela handlowego nie niesie ze sobą kompleksowego i dogłębnego zrozumienia profilu ryzyka inwestycji w pozycje sekurytyzowane, firma musi podjąć odpowiednie, dodatkowe kroki w celu zapewnienia, że odpowiednie wymogi art. 122a zostały spełnione.

poniżej zawiera opis działań, które należy podjąć w przypadku zmiany profilu ryzyka portfela handlowego.

83. Przykładowo w zakresie spełnienia wymogu analizowania i rejestrowania polityk w celu „zapewnienia niezależności rzeczoznawcy” zabezpieczenia (podpunkt (f) ust. 4), zarówno konieczność (pod względem istotności), jak i wiarygodność (pod względem horyzontu czasowego) podejmowania takiego działania przed dokonaniem inwestycji mogą być różne dla portfela handlowego i bankowego. W rezultacie powyższego, przyjmując, że profil ryzyka portfela handlowego istotnie różni się od profilu ryzyka portfela bankowego, stopień, w jakim jest to odpowiedni wymóg przed dokonaniem inwestycji może być poddany ocenie osobno dla portfela handlowego i bankowego.

84. W przeciwieństwie do powyższego, jeżeli chodzi o wymóg analizy i rejestrowania „reputacji i dotychczas poniesionych strat we wcześniejszych sekurytyzacjach przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące” zgodnie z podpunktem (d) ust. 4, nie jest prawdopodobne (przyjmując, że informacje na temat poniesionych strat są powszechnie dostępne w odniesieniu do przeszłych transakcji publicznych tej samej jednostki inicjującej lub sponsorującej), że środki spełnienia tego wymogu tak istotnie różniłyby się w przypadku portfela handlowego i bankowego.

85. Przy określaniu, które zasady polityki i procedury powinny mieć zastosowanie do portfela handlowego i bankowego, banki powinny rozważyć wszystkie istotne czynniki wpływające na profil ryzyka tych portfeli i ich pozycji. Do tych czynników mogą należeć, na przykład, rozmiar pozycji, wpływ na bazę kapitałową banku w okresie napięcia finansowego oraz koncentracja ryzyka w jakiegokolwiek transakcji, w związku z jakimkolwiek emitentem lub klasą aktywów. W celu zilustrowania, klienci banków mogą zażądać od stanowiska maklerskiego tego banku, aby w ramach swojej działalności w zakresie animatora rynku dokonano kupna koszyków pozycji sekurytyzowanych jako całości, przy czym szczegółowe wymogi punktów (a)-(g) nie mogą zostać spełnione indywidualnie dla poszczególnych pozycji w koszyku (przykładowo ze względu na krótki horyzont czasowy, nieuniknione opóźnienia operacyjne w związku ze zdobywaniem tych informacji lub istnienie niemożliwych do naprawienia luk lub niezgodności w zakresie dostępności informacji). Jednakże w przypadku gdy tego rodzaju wyjątki nie są istotne w kontekście całościowym koszyka (lub faktycznie w kontekście całkowitego profilu ryzyka portfela handlowego), mogą nie wpływać negatywnie na możliwość zapewnienia przez bank rynku wtórnego dla tych pozycji, pod warunkiem, że bank posiada odpowiednie ramy w zakresie „zasad polityki i procedur” zapewniających kontrolę takich wyjątków, stosuje ostrożny proces „analizy i rejestrowania” wyjątków oraz proces zapewniania, że wyjątki są „współmierne do profilu ryzyka” portfela handlowego (w każdym przypadku zgodnie z

wymogami ust. 4). W związku z powyższym, należy zauważyć, że zgodnie z postanowieniami ust. 5, dodatkowe wagi ryzyka stosuje się gdy wymogi poszczególnych ustępów – w tym także ust. 4 – nie są spełnione „w żadnych istotnych aspektach”. Jednakże w przypadku zmiany okoliczności (na przykład w odniesieniu do obrotu, czasu trwania i przejrzystości cen w portfelu handlowym, na które negatywny wpływ wywierają niekorzystne zmiany rynkowe), jakakolwiek zmiana profilu ryzyka powinna być dostosowana do współmiernej zmiany w wymogach dotyczących należytej staranności. Banki powinny wskazać w polityce portfela handlowego okoliczności, które wywołałyby współmierną zmianę w wymogach dotyczących należytej staranności.

Wyjaśnienie poszczególnych punktów

86. W odniesieniu do pkt. (a) i (c) ust. 4, w ramach skutecznego procesu badania due diligence, bank powinien także rozważyć charakter i istotę (umowną lub nie) ujawnienia dokonanego przez instytucję inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę w celu zachowania interesu gospodarczego netto oraz bieżącego udostępniania odpowiednich danych na temat ekspozycji bazowych.

87. W odniesieniu do pkt. (b) ust. 4, próba cech charakterystycznych ryzyka, które bank musi rozważyć w związku z poszczególnymi pozycjami sekurytyzacyjnymi może obejmować poziom uprzywilejowania transzy, profil przepływów pieniężnych, rating, wyniki historyczne podobnych transz, warunki gwarancji, wsparcie jakości kredytowej, itp.

88. W odniesieniu do pkt. (c) ust. 4, próba cech charakterystycznych ryzyka, które bank powinien rozważyć w związku z ekspozycjami bazowymi opisana została w ust. 5, który dotyczy głównie hipotecznych kredytów mieszkaniowych. Podczas gdy wspomniane cechy charakterystyczne odpowiadają tej klasie aktywów, inwestorzy powinni wykorzystywać odpowiednie i porównywalne miary do innych klas aktywów.

89. Jeżeli chodzi o pkt. (f) ust.4, stwierdzono, że metodologie i koncepcje, stanowiące podstawę wyceny zabezpieczenia powinno się analizować i rejestrować w stosownych przypadkach. Określono, że wymóg w zakresie oceny metodologii i koncepcji wyceny powinno się stosować „w stosownych przypadkach” (tj. wszędzie tam, gdzie wycena zabezpieczenia jest odpowiednia i istotna), a zatem wymóg zapewnienia „niezależności rzeczoznawcy” także powinien być spełniony w sytuacjach gdy jest to odpowiednie i istotne. Dla zilustrowania powyższego, może to być bardziej odpowiednie i istotne w przypadku niegranularnych sekurytyzacji CMBS (gdzie wycena nieruchomości bazowych stanowi

kluczowy składnik analizy kredytowej) niż granularnych sekurytyzacji należności z tytułu kart kredytowych (gdzie pożyczki zaciągnięte przez pożyczkobiorców są niezabezpieczone).

90. Jeżeli chodzi o pkt (g) ust. 4, próba właściwości strukturalnych, które bank powinien rozważyć, a które mogą w sposób istotny wpłynąć na wyniki pozycji to mechanizmy kaskadowe, mechanizmy wyzwajające, swapy, instrumenty wsparcia płynności, rachunki rezerwowe, gwarancje, mechanizmy wsparcia sponsora, itp.

Wyznaczenie zakresu spełnienia wymogów należytej staranności

91. Wymogi nałożone na banki w związku z inwestycjami w sekurytyzacje, zgodnie z ust. 4, nie powinny obejmować analizy i rejestrowania informacji, które mogłyby naruszać inne wymogi prawne i regulacyjne (tj. dotyczące nadużyć na rynku lub ograniczeń w zakresie poufności).

Testowanie warunków skrajnych

92. Testy warunków skrajnych, które banki muszą przeprowadzić powinny być włączone do szerszych testów warunków skrajnych przeprowadzanych regularnie przez bank. W sierpniu 2010 r. opublikowane zostały wytyczne CEBS w zakresie testów warunków skrajnych: „Wytyczne CEBS dotyczące testów warunków skrajnych (GL32)”.¹⁹ Te wytyczne w zakresie przeprowadzania testów warunków skrajnych określają wymóg, zgodnie z którym od banków oczekuje się, że dysponują odpowiednimi procedurami w zakresie testów warunków skrajnych oraz infrastrukturą, a także są w stanie wskazać odpowiednie części składowe skutecznego programu testowania warunków skrajnych. Ponadto Załącznik II do wytycznych zawiera szczegółowe zasady odnoszące się do sekurytyzacji.

93. W przypadku gdy bank polega na modelach finansowych opracowanych przez ECAI (np. narzędzie oceny CDO), bank ten musi aktywnie stosować takie modele finansowe we własnych strukturach (wraz z możliwością zmiany danych i poziomów skrajnych, stosownie do sytuacji). Bank nie powinien polegać na modelu opracowanym przez ECAI (np. w zakresie ratingu), który ECAI (a nie bank) opracowała na podstawie takiego modelu finansowego.

94. Banki mogą wykorzystać modele finansowe inne niż te opracowane przez ECAI, np. modele finansowe opracowane przez specjalistyczne firmy lub dostawców technologii finansowych i oprogramowania.

¹⁹

Link

do

tych

wytycznych:

http://www.c-eps.org/documents/Publications/Standards—Guidelines/2010/Stress-testing-guidelines/ST_Guidelines.aspx.

95. Banki mogą opierać się na modelach finansowych opracowanych przez podmioty zewnętrzne, pod warunkiem że banki mogą wykazać, na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji potwierdziły z należytą starannością istotne założenia modelu i jego strukturę oraz zrozumiały metodologię, założenia i wyniki.

Pozostałe kwestie

96. Mimo że bank ma prawo zlecenia pewnych operacyjnych aspektów spełnienia wymogów należytej staranności na zasadzie outsourcingu (w związku z działaniami takimi jak gromadzenie danych), proces ten powinien pozostawać całkowicie w ramach odpowiedzialności i kontroli banku, gdyż outsourcing nie zwalnia instytucji z obowiązku zrozumienia i oceny ryzyka pozycji sekurytyzacyjnych.

Ust. 5.

Instytucje kredytowe niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami ustalają formalne procedury stosowne do ich portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzacyjne w celu bieżącego i terminowego monitorowania informacji na temat wyników ekspozycji stanowiących bazę ich pozycji sekurytyzacyjnych. W stosownych przypadkach procedury te obejmują typ ekspozycji, udział procentowy pożyczek przeterminowanych powyżej 30, 60 i 90 dni, częstość niewykonania zobowiązań, częstość przedpłat, pożyczki postawione w stan natychmiastowej wymagalności, rodzaj zabezpieczenia i w czym jest posiadaniu, oraz rozkład częstości punktowych ocen zdolności kredytowej lub inne środki oceny wiarygodności kredytowej odnoszące się do wszystkich ekspozycji bazowych, dywersyfikację sektorową i geograficzną, rozkład częstości współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w przedziałach ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. W przypadku gdy ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, instytucje kredytowe dysponują informacjami określonymi w niniejszym akapicie dotyczącymi nie tylko bazowych transzy sekurytyzacji, takimi jak nazwa emitenta i jakość kredytu, ale również dotyczącymi cech i wyników puli stanowiących bazę tych transzy sekurytyzacji.

Instytucje kredytowe posiadają dogłębne zrozumienie wszystkich cech strukturalnych transakcji sekurytyzacyjnych, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki ich ekspozycji wobec transakcji, takich jak umowy w systemie kaskadowym, mechanizmy wyzwajające efekt kaskady, wsparcie jakości kredytowej, wsparcie płynności, mechanizmy wyzwajania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania.

W przypadku niespełnienia w jakimkolwiek istotnym zakresie wymogów określonych w ust. 4, 7 i w niniejszym ustępie w wyniku zaniedbania lub zaniechania ze strony instytucji kredytowej państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ nałożył proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości nie mniejszej niż 250 % wagi ryzyka (maksymalnie do wysokości 1250 %), która z zastrzeżeniem niniejszego ustępu miałaby zastosowanie do odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych na mocy części 4 załącznika IX, oraz aby progresywnie podwyższał wagę ryzyka w przypadku każdego kolejnego naruszenia przepisów dotyczących należytej staranności. Właściwe organy uwzględniają wyłączenia w przypadku niektórych sekurytyzacji, przewidziane w ust. 3, poprzez zmniejszenie wagi ryzyka, którą w przeciwnym wypadku nałożyłyby na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do sekurytyzacji, do której zastosowanie ma ust. 3.

Wnioski ogólne

97. Przegląd zastosowania postanowień ust. 5 w odniesieniu do poszczególnych funkcji, jakie bank może przyjąć w sekurytyzacji i sposobów, w jakie można je powiązać z sankcjami z tytułu niezastosowania postanowień ust. 5 zawarto w części „Wnioski dotyczące ust. 1-7” powyżej.

Korelacyjne portfele handlowe

98. W przypadku gdy pozycje, w stosunku do których stosuje się wymogi ust. 5, odnoszą się do działań z zakresu handlu korelacyjnego (np. działań wchodzących w skład wyłączeń z zastosowania postanowień ust. 1 wymienionych w ust. 3), wówczas wymogi ust. 5 dla tych pozycji można z zasady uznać za spełnione poprzez spełnienie wymogów w zakresie

ujęcia ryzyk tych pozycji zgodnie ze zmianami Załącznika V Dyrektywy 2006/49/WE zawartymi w Dyrektywie 2010/76/UE.²⁰

Częstość i intensywność monitorowania ekspozycji i pozycji

99. Formalna ocena zgodności z postanowieniami w zakresie ciągłego monitorowania zawartymi w ust. 5 powinna być dokonywana przynajmniej raz w roku; jednakże bank powinien rozważyć potrzebę dokonania przeglądu zgodności jeżeli stwierdzono istotną zmianę w wynikach poszczególnych pozycji lub ekspozycji lub w przypadku wystąpienia okoliczności mogących mieć istotny wpływ na sekurytyzację (przykładowo w przypadku naruszenia klauzul umownych lub w przypadku niewypłacalności jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy).

100. Interpretacja określi „współmierne do profilu ryzyka” oraz „stosowne do posiadanego portfela handlowego i bankowego” zawartych w tym ustępie, w szczególności w odniesieniu do jakiegokolwiek potencjalnego rozróżnienia między portfelem handlowym a bankowym, powinna być dokonana w świetle wytycznych w zakresie wdrożenia postanowień ust. 4 zgodnie z pkt. 82-85 powyżej.

Dodatkowe wagi ryzyka z tytułu naruszeń

101. Całkowita waga ryzyka przypisywana pozycji/pozycjom sekurytyzacyjnym w wyniku zastosowania ust. 5 to:

$$\text{MIN}(12.5, \text{RW}_{\text{Original}} * (1 + ((2.5 + (2.5 * \text{InfringementDuration}_{\text{Years}})) * (1 - \text{Para3Exemption}_{\text{Pct}}))))$$

Powyższy wzór służy do wyliczenia całkowitej wagi ryzyka, która miałaby zastosowanie w przypadku takiej pozycji, uwzględniając początkową i dodatkową wagę ryzyka.

102. Przy ustalaniu powyższego wzoru:

- (i) . 12,5: Zgodnie z treścią ust. 5, dodatkowa waga ryzyka to „maksymalnie 1250%”. W niektórych sytuacjach całkowita wartość kapitału wymaganego względem pozycji sekurytyzowanej mogłaby przekraczać wartość ekspozycji odpowiedniej pozycji sekurytyzacyjnej. Bez uszczerbku dla powyższego, w przypadku „progresywnego podwyższenia wagi ryzyka” przez KNF, jeżeli chodzi o wynik progresywnych podwyższeń w ujęciu skumulowanym, powinno się unikać sytuacji w których kapitał wymagany dla pozycji sekurytyzacyjnych przewyższa wartość ekspozycji tej pozycji. W rezultacie, powyższy wzór określa maksymalną całkowitą wagę ryzyka (nie dodatkową wagę ryzyka) na poziomie 1250%.

²⁰ Patrz także przypis 19 do ust. 4.

- (ii) . RW_{original} : Zgodnie z ust. 5, jest to „waga ryzyka [...], która z zastrzeżeniem niniejszego ustępu miałaby zastosowanie do odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych”. Dane: „0,07” dla niektórych pozycji sekurytyzacyjnych odpowiadających jakości kredytowej 1 stopnia.
- (iii) . 2.5: Zgodnie z ust. 5, „KNF nakłada proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości nie mniejszej niż 250 % wagi ryzyka [...], która z zastrzeżeniem niniejszego ustępu miałaby zastosowanie do odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych”. Ten komponent wzoru spełnia te wymogi.
- (iv) . $\text{InfringementDuration}_{\text{Years}}$: [*Czas trwania naruszenia w latach*] Zgodnie z ust. 5, KNF „progresywnie podwyższa wagę ryzyka w przypadku każdego kolejnego naruszenia”. W tym kontekście, termin „naruszenie” należy rozumieć jako brak zgodności z wymogiem/wymogami art. 122a, który może się wiązać z dodatkową wagą ryzyka, a termin „kolejne” odnosi się do upływu czasu. W efekcie powyższego, te dane zawierają czas trwania naruszenia, wyrażony w latach, przy czym dane wyrażone jako liczba całkowita (nie ułamek), tj. wyrażone jako poszczególne 12-miesięczne okresy naruszenia, zaokrąglone w dół (nie w górę) do najbliższego okresu 12-miesięcznego. Czas trwania zazwyczaj mierzy się od momentu rozpoczęcia naruszenia przez bank, ale może także odnosić się do innych punktów w czasie (np. do momentu odkrycia naruszenia przez KNF, do momentu odkrycia naruszenia przez bank, do momentu nabycia pozycji lub przyjęcia ekspozycji przez bank, itp.), w zależności od danych okoliczności lub rodzaju naruszenia. Dane: „0” jako naruszenie trwające krócej niż 12 miesięcy; „1” dla naruszenia trwającego dłużej niż 12 miesięcy, a krócej niż 24 miesiące; „2” dla naruszenia dłuższego niż 24 miesiące, a krótszego niż 36 miesięcy, itp.
- (v) . $\text{Para3Exemption}_{\text{Pct}}$: [*Wyłączenie zgodnie z ust.3*] Zgodnie z ust. 5 „KNF uwzględnia wyłączenia w przypadku niektórych sekurytyzacji, przewidziane w ust. 3, poprzez zmniejszenie wagi ryzyka, którą w przeciwnym wypadku nałożyłyby na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do sekurytyzacji, do której zastosowanie ma ust. 3”. Stałe dane dla tego elementu to „0,5” gdy wyjątki odnoszą się do pierwszego punktu ust. 3, a także „0,25” gdy wyjątki odnoszą się do drugiego punktu ust. 3.

103. Przykładowo w przypadku 2-letniego naruszenia w związku z pozycją sekurytyzacyjną przy wstępnej wadze ryzyka 7%, a w odniesieniu do tego naruszenia zastosowano wyłączenie zgodnie z ust. 3 (1), kalkulacja wyglądałaby następująco:

$$\text{MIN}(12.5, 0.07 * (1 + ((2.5 + (2.5 * 2)) * (1 - 0.5)))) = 33.25\%$$

przy następujących obliczeniach:

$$\begin{aligned} & \text{MIN}(12.5, 0.07 * (1 + ((2.5 + (5)) * (0.5)))) \\ & \text{MIN}(12.5, 0.07 * (1 + ((7.5) * (0.5)))) \\ & \text{MIN}(12.5, 0.07 * (1 + (3.75))) \\ & \text{MIN}(12.5, (0.07 * 4.75)) \\ & \text{MIN}(12.5, 0.3325) \\ & = 33.25\% \end{aligned}$$

Kolejny przykład: w przypadku 6-letniego naruszenia w związku z pozycją sekurytyzacyjną przy wstępnej wadze ryzyka 60%, a w odniesieniu do tego naruszenia nie zastosowano wyłączenia zgodnie z ust. 3, kalkulacja wyglądałaby następująco:

$$\text{MIN}(12.5, 0.6 * (1 + ((2.5 + (2.5 * 6)) * (1 - 0)))) = 1,110\%$$

Jednakże w roku kolejnym, zakładając brak naprawienia naruszenia, stałoby się to naruszeniem 7-letnim, a do wyniku dla tej konkretnej pozycji automatycznie (przy zastosowaniu powyższej formuły) stosowałoby się maksymalną całkowitą wagę ryzyka wynoszącą 1,250% dla tej pozycji:

$$\text{MIN}(12.5, 0.6 * (1 + ((2.5 + (2.5 * 7)) * (1 - 0)))) = 1,250\%$$

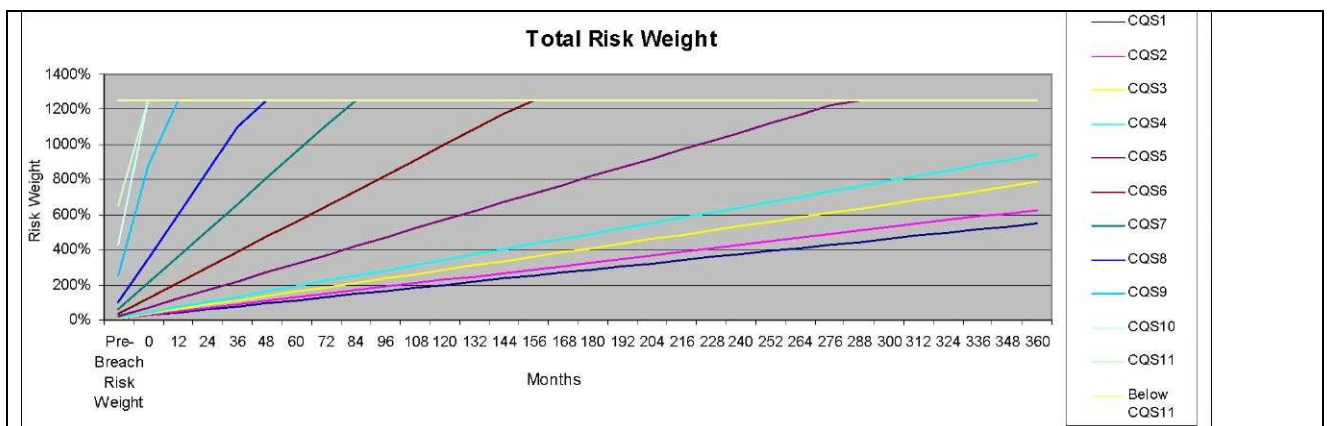
104. Dla zachowania przejrzystości, poniżej przedstawiono przykłady zachowania się całkowitych wag ryzyka (wstępnych i dodatkowych) na przestrzeni czasu. Tabela poniżej określa całkowite wagi ryzyka, które znalazłyby zastosowanie do pozycji sekurytyzacyjnych o różnych wstępnych wagach ryzyka, bez wyłączeń zgodnie z ust. 3, wyrażone jako funkcje czasu obejmujące wzrosty wartości w przedziałach 1 roku, od 1 roku do 8 lat dla naruszeń nienaprawionych w tych okresach.²¹

		Lata naruszeń									
CQS	R W	0	1	2	3	4	5	6	7	8	
CQS1	7%	25	42	60	77	95%	112	130	147	165	

²¹ Wszystkie wartości liczbowe w tabelach i wykresach należy postrzegać jako potencjalne wyniki kalkulacji przedstawione jedynie w celach ilustracyjnych. Tabele i wykresy nie stanowią stałej skali całkowitych wag ryzyka, wynikającej z różnych scenariuszy naruszeń, a relacja stopni jakości kredytowej i wag ryzyka, przedstawiona w tabelach lub wykresach nie powinna być interpretowana w oderwaniu od źródeł ostatecznej relacji stopni jakości kredytowej i wag ryzyka, opisaną w Dyrektywie CRD.

			%	%	%	%		%	%	%	%
CQS2	8%	28	48	68	88	108	128	148	168	188	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS3	10%	35	60	85	110	135	160	185	210	235	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS4	12%	42	72	102	132	162	192	222	252	282	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS5	20%	70	120	170	220	270	320	370	420	470	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS6	35%	123	210	298	385	473	560	648	735	823	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS7	60%	210	360	510	660	810	960	1110	1250	1250	
		%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS8	100	350	600	850	1100	1250	1250	1250	1250	1250	
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS9	250	875	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS10	425	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
CQS11	650	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
Poniziej CQS11	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	1250	
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%

Poniższy wykres przedstawia tę samą sytuację w horyzoncie 30 lat.

Total Risk Weight - Całkowite wagi ryzyka

Risk Weight - Wagi ryzyka

Months - Miesiące

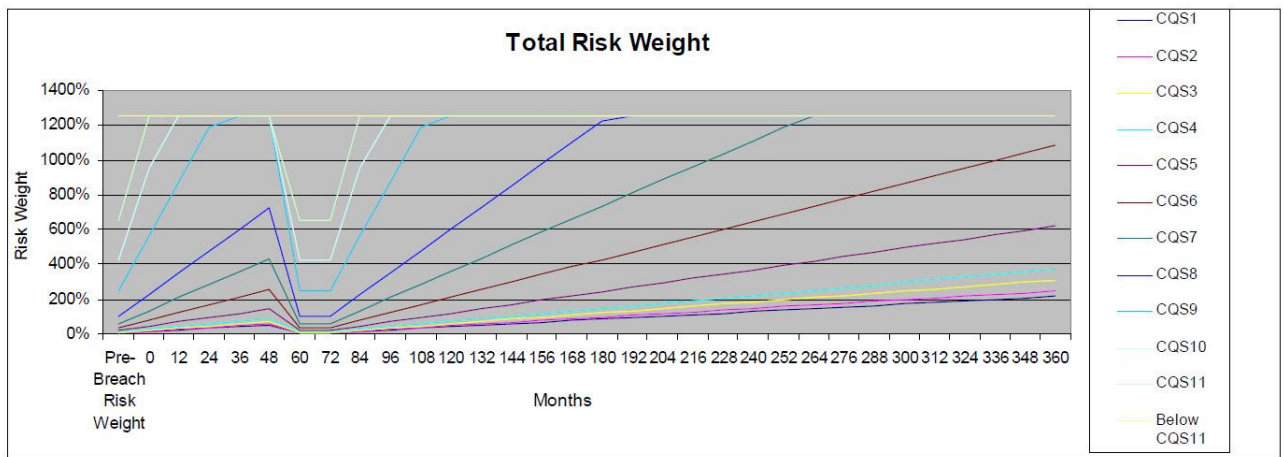
Breach Risk Weight - Naruszenie wagi ryzyka

Below - Poniżej

Tabela poniżej określa całkowite wagi ryzyka, które znalazłyby zastosowanie do pozycji sekurytyzacyjnych o różnych wstępnych wagach ryzyka, co do których miałyby zastosowanie wyłączenia zgodnie z ust. 3 (1), wyrażone jako funkcje czasu obejmujące wzrosty wartości w przedziałach 1 roku, od 1 roku do 8 lat dla naruszeń naprawionych na okres dwóch lat (lata 5 i 6), ale z ponownym rozpoczęciem naruszenia (rok 7).

CQS	RW	LATA NARUSZEŃ									
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	
CQS1	7%	16%	25%	33%	42%	51%	7%	7%	16%	25%	
CQS2	8%	18%	28%	38%	48%	58%	8%	8%	18%	28%	
CQS3	10%	23%	35%	48%	60%	73%	10%	10%	23%	35%	
CQS4	12%	27%	42%	57%	72%	87%	12%	12%	27%	42%	
CQS5	20%	45%	70%	95%	120%	145%	20%	20%	45%	70%	
CQS6	35%	79%	123%	166%	210%	254%	35%	35%	79%	123%	
CQS7	60%	135%	210%	285%	360%	435%	60%	60%	135%	210%	
CQS8	100%	225%	350%	475%	600%	725%	100%	100%	225%	350%	
CQS9	250%	563%	875%	1188%	1250%	1250%	250%	250%	563%	875%	
CQS10	425%	956%	1250%	1250%	1250%	1250%	425%	425%	956%	1250%	
CQS11	650%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	650%	650%	1250%	1250%	
Poniżej CQS11	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	1250%	

Wykres przedstawiony poniżej przedstawia te same okoliczności, jednakże w ujęciu 30-letnim, przy czym po ponownym rozpoczęciu naruszeń w roku 7, pozostają one nienaprawione przez cały przedstawiony okres.

Total Risk Weight - Całkowite wagi ryzyka

Risk Weight - Wagi ryzyka

Months - Miesiące

Breach Risk Weight - Naruszenie wagi ryzyka

Below - Poniżej

105. Powyższe ramy przedstawiają wspólne podejście nadzorcze w przypadku stwierdzenia naruszeń, które nie musi przewidywać zastosowania go w sztywny i nieodróżnicowany sposób. W szczególności należy zauważyć, że:

- (i) .Z uwagi na fakt, że powyższy wzór rozpoczyna się na poziomie i przedstawia przyrost o 250%, KNF może określić wyższy próg początkowy i wyższe wartości przyrostu, w zależności od rodzaju i okoliczności naruszenia.²² Jednakże biorąc pod uwagę to, iż minimalna dodatkowa waga ryzyka określona w ust. 5 wynosi 250%, nie jest prawdopodobne, że niższa dodatkowa waga ryzyka wskazana zostanie przez KNF. (Kwestia wyłączeń zgodnie z ust. 3, mogących powodować obniżenie dodatkowych wag ryzyka do wartości poniżej 250% przedstawiona została wcześniej).
- (ii) Z uwagi na fakt, że powyższy wzór podwyższa wagi ryzyka dla nienaprawionych naruszeń w poszczególnych okresach rocznych, KNF może określić inną częstotliwość wzrostu (przykładowo półroczną), jaką uzna za bardziej odpowiednią dla rodzaju i okoliczności naruszenia.

²² Przykładowo KNF może zdecydować o zastosowaniu dodatkowej wagi ryzyka wynoszącej 1000% dla naruszeń w związku z zapewnieniem ujawniania, 500% dla naruszeń w związku z testowaniem warunków skrajnych, 750% dla naruszeń w związku z monitorowaniem wyników, itp.

- (iii) Z uwagi na fakt, że powyższy wzór zakłada stałe obniżenia 0,5 i 0,25 dla dodatkowej wagi ryzyka w przypadku gdy naruszenia dotyczą pozycji, co do których zastosowanie znajdują wyłączenia zgodnie z pkt. 1 i 2 ust. 3, odpowiednio, KNF może określić wyższe lub niższe wartości tych obniżeń, w zależności od rodzaju i okoliczności naruszenia.
- (iv) Bardziej ogólnie rzecz ujmując, istnieje możliwość zastosowania przez KNF dodatkowych wag ryzyka, które zmieniają dane i kalkulacje przedstawione w ramach powyższego podejścia. Przykładowo, KNF może przyjąć, że dodatkowe wagi ryzyka nie zwiększają się jako funkcja w czasie, ale jako funkcja liczby przypadków stwierdzenia naruszeń.
- (v) Oczekuje się, że roczne raporty nadzorców oraz CEBS w sprawie zgodności z art. 122a będą odpowiednią okazją do dokonania oceny właściwości wspólnego podejścia zasugerowanego powyżej i rozważenia okoliczności, w których nadzorcy odeszli od tego podejścia ze względu na okoliczności i rodzaj stwierdzonych naruszeń.
- (vi) Wreszcie możliwe jest, aby dane i parametry wspólnego podejścia wskazanego powyżej były przedmiotem przeglądu i potencjalnie przechodziły korektę w oparciu o wyniki wspomnianych raportów rocznych.

106. Odpowiednie pozycje sekurytyzacyjne, co do których zastosowanie mają dodatkowe wagi ryzyka mogą być (zależności od sytuacji) pojedynczymi pozycjami sekurytyzacyjnymi lub zbiorem pozycji, w zależności od tego czy wymogi nie zostały spełnione w odniesieniu do istotnego aspektu pojedynczej transakcji lub podobnych transakcji w ramach jednej klasy aktywów, w tej samej jednostce biznesowej lub w innego rodzaju okolicznościach, w których rozpatrywane są łącznie. W celu uniknięcia niejasności, zamierzenie jest takie, że w przypadku niezgodności na poziomie jednej transakcji, dodatkowa waga ryzyka zostanie zastosowana przez bank w odniesieniu do wszystkich ekspozycji wynikających z tej transakcji.

107. Dodatkowe wagi ryzyka nie muszą być zastosowane do wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych w przypadku stwierdzenia niezgodności z wymogami w związku z pojedynczą pozycją sekurytyzacyjną.

108. Gdy pozycja sekurytyzacyjna staje się zapadalna lub zostaje sprzedana, zakłada się, iż dodatkowa waga ryzyka nałożona na tę pozycję przestaje obowiązywać. Jednakże potencjalne nałożenie dodatkowych wag ryzyka na podobne pozycje (inne niż ta, która stała się zapadalna lub została sprzedana) opisano w punkcie 106.

109. Zgodnie z Motywem 25, KNF powinna uwzględniać dodatkową wagę ryzyka w przypadku poważnego naruszenia zasad i procedur istotnych dla analizy ryzyka

bazowego. Innymi słowy, stosując dodatkowe wagi ryzyka KNF powinna wziąć pod uwagę zarówno istotność jak i kontekst ryzyka w związku z naruszeniem.

110. Dodatkowa waga ryzyka, jaką KNF może nałożyć w związku z pozycją sekurytyzacyjną nie musi mieć charakteru trwałego, a z zasady tego rodzaju dodatkowe wagi ryzyka ulegają zniesieniu po spełnieniu wymogów ust. 4, 5 i 7 przez bank.
111. Dodatkowe wagi ryzyka nie znajdują zastosowania w przypadku wystąpienia okoliczności będących poza kontrolą banku, jeżeli te okoliczności nie są wynikiem zaniedbania lub zaniechania ze strony banku. Przykładowo, jeżeli zatrzymana ekspozycja nie jest już utrzymywana w sposób ciągły przez jednostkę sponsorującą, inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę (jeżeli, na przykład, niewypłacalność tego podmiotu doprowadziła do zbycia aktywów przez zarządcę obecnie niewypłacalnej jednostki sponsorującej, inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy) lub jeżeli jednostka sponsorująca, inicjująca lub pierwotny kredytodawca pomimo zobowiązania się do spełnienia wymogu utrzymania, nieumyślnie lub umyślnie dopuszczają się naruszenia tego zobowiązania (przykładowo poprzez zbycie utrzymanego udziału, niezgodnie ze zobowiązaniem), nie stanowi to samo w sobie okoliczności powodującej zwiększenie wymogów kapitałowych dla banku. Działania pozostające poza kontrolą banku nie stanowią przypadku zaniedbania lub zaniechania ze strony tego banku, z zastrzeżeniem, że spełnił on, z zachowaniem należytej staranności, wymóg zapewnienia, że jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili, że utrzymują interes gospodarczy i udostępnią odpowiednie informacje, w celu umożliwienia inwestującemu bankowi spełnienie pozostałych istotnych wymogów zgodnie z art. 122a. Podobnie bank nie byłby w takich okolicznościach zobowiązany do zbycia pozycji sekurytyzacyjnej (mimo że mógłby rozważyć stosowne korekty w zakresie zarządzania ekspozycjami sekurytyzacyjnymi). Jednakże banki działające w charakterze inwestorów powinny być wrażliwe na potencjalne nadużycia, biorąc te czynniki pod uwagę przy dokonywaniu przyszłych inwestycji w sekurytyzacje tej samej jednostki sponsorującej, inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy. KNF może nałożyć dodatkowe wagi ryzyka, jeżeli zdaniem KNF bank nie wykazał odpowiedniej wrażliwości na nadużycia tego rodzaju.
112. Jeżeli chodzi o bank, który dopuścił się naruszenia wymogów, pojawia się pytanie o sposób nałożenia dodatkowych wag ryzyka, gdy pozycje sekurytyzacyjne utrzymywane są w portfelu handlowym banku, a zatem nie podlegają wagom ryzyka, które miałyby zastosowanie do tych pozycji, jeżeli utrzymywane byłyby w portfelu bankowym. Niniejsze wytyczne wskazują na spodziewane rozwiązanie tej kwestii w ramach nadchodzących zmian w zakresie portfela handlowego zgodnie z Dyrektywą („CRD 3”), przy czym wyraża

się gotowość zastosowania dodatkowych wag ryzyka w ramach planowanych zmian, w sposób odzwierciedlający proporcjonalne traktowanie portfeli handlowych i bankowych.

Ust. 6.

Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi stosują w stosunku do ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, te same solidne i ściśle zdefiniowane kryteria przyznawania kredytu, zgodne z wymogami ust. 3 Załącznika V, jakie stosują do ekspozycji, które utrzymują w swoich portfelach. W tym celu instytucje kredytowe będące jednostkami inicjującymi i sponsorującymi stosują te same procedury zatwierdzania oraz, w stosownych przypadkach, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Instytucje kredytowe stosują również te same standardy badania udziałów w lub zakupów papierów wartościowych z emisji sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich, zarówno gdy udziały lub zakupy te są utrzymywane w ich portfelach handlowych, jak i w portfelach niehandlowych.

W przypadku niespełnienia wymogów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie stosuje art. 95 ust. 1 i ta instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie uzyskuje zezwolenia na wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń dotyczących wymogów kapitałowych obowiązujących ją na mocy niniejszej dyrektywy.

Wnioski ogólne

113. Przegląd zastosowania postanowień ust. 6 w odniesieniu do poszczególnych funkcji, jakie bank może przyjąć w sekurytyzacji i sposobów, w jakie można je powiązać z sankcjami z tytułu niezastosowania postanowień ust. 6 zawarto w części „Wnioski dotyczące ust. 1-7” powyżej. W szczególności potencjał banku w zakresie pełnienia więcej niż jednej funkcji w związku z pojedynczą sekurytyzacją, jak przedstawiono bardziej szczegółowo w pkt. 16, może być istotny dla niniejszego ust. 6.

Zastosowanie „solidnych i ściśle zdefiniowanych” kryteriów

114. Celem wymogu, zgodnie z którym ekspozycje sekurytyzacyjne i niesekurytyzacyjne powinny podlegać jednolitym, solidnym i ściśle zdefiniowanym kryteriom w zakresie

udzielania kredytów jest zapewnienie, że ekspozycje sekurytyzacyjne nie są podrzędne jeżeli chodzi o gwarantowanie ich emisji. Celem nie jest ujednoczenie standardów w zakresie udzielania kredytów wykraczające poza stosowne ramy gwarantujące elastyczność; a zatem wymóg ten nie oznacza, że jednolity ma być profil kredytobiorcy lub produkty kredytowe dla ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych, a jedynie proces udzielania kredytów i oferowania tego rodzaju produktów kredytobiorcom musi być jednakowy w przypadku ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych.²³ Przykładowo bank może udzielić kredytu kredytobiorcy za pośrednictwem podmiotów zależnych lub powiązanych. W takich okolicznościach, zwykle nie oczekuje się, że kryteria w zakresie udzielania kredytów będą identyczne w przypadku wszystkich tego rodzaju podmiotów zależnych lub powiązanych; raczej zakłada się, że w ramach poszczególnych podmiotów zależnych lub powiązanych stosuje się te same kryteria udzielania kredytów w stosunku do ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych, przy czym są to kryteria solidne i ściśle zdefiniowane.

115. Mimo że ekspozycje sekurytyzacyjne muszą podlegać tym samym solidnym i ściśle zdefiniowanym kryteriom przyznawania kredytów, nie oznacza to, że te kryteria muszą być identyczne pod każdym względem. Przykładowo mogą wystąpić pewne aspekty procesu gwarantowania emisji określonych produktów kredytowych, które szczególnie będzie trzeba dodać lub usunąć w celu spełnienia warunków sprzedaży kredytów bazowych sekurytyzacji, a których kredytodawca nie zastosowałby w stosunku do kredytów, które planowałby utrzymać w bilansie.

116. Podczas gdy jednostka sponsorująca lub bank inicjujący powinien stosować takie same solidne i ściśle zdefiniowane kryteria zarówno do ekspozycji sekurytyzacyjnych, jak i niesekurytyzacyjnych, w sytuacjach gdy ekspozycje sekurytyzacyjne składają się z ekspozycji, co do których proces udzielania kredytu dokonany został pierwotnie przez niepowiązaną jednostkę inicjującą, sponsorującą lub pierwotnego kredytodawcę (a nie przez jednostkę inicjującą lub bank sponsorujący), wówczas zastosowanie tych samych solidnych i ściśle zdefiniowanych kryteriów może, z konieczności, przebiegać z bardziej ograniczonym zakresem informacji niż miałyby to miejsce, w przypadku gdy to jednostka inicjująca lub bank sponsorujący udzielał kredytu pierwotnie. Niemniej jednak, jednostka inicjująca lub bank sponsorujący powinny dołożyć wszelkich starań w celu uzyskania niezbędnych informacji do przeprowadzenia badania due diligence na ekspozycjach, które miałyby być przedmiotem sekurytyzacji.

²³ Jednakże w przypadku wykorzystania opcji „bilansowej” (c) ust. 1 w celu spełnienia wymogu utrzymania, wówczas klauzula ta musi być interpretowana w połączeniu z celem wyeliminowania rozbieżności interesów oraz wytycznymi w sprawie zapewnienia przypadkowości selekcji ekspozycji sekurytyzacyjnych lub niesekurytyzacyjnych zgodnie z pkt. 50.

117. W przypadku gdy bank, działający w charakterze jednostki sponsorującej lub inicjującej nie jest aktywny w udzielaniu kredytów w odniesieniu do poszczególnych rodzajów ekspozycji sekurytyzowanych, może okazać się niemożliwe zastosowanie „takich samych” solidnych i ściśle zdefiniowanych kryteriów w zakresie udzielania kredytów dla ekspozycji utrzymanych w portfelu tego banku, z uwagi na różnych rodzaj ekspozycji. Jednakże w takich okolicznościach bank działający w charakterze jednostki sponsorującej lub inicjującej sekurytyzację powinien zamiast tego wykazać się zrozumieniem i faktycznie ocenić czy kryteria udzielania kredytów dla ekspozycji, które mają być sekurytyzowane można uznać za solidne i ściśle zdefiniowane, bez specjalnego odniesienia do własnych kryteriów banku w zakresie udzielania kredytów. Taka sytuacja mogłaby zaistnieć, gdyby bank niebędący podmiotem aktywnym na rynku kredytów samochodowych działałby w charakterze sponsora sekurytyzacji kredytów samochodowych.

118. Uznaje się, iż banki, działając jako jednostki sponsorujące lub inicjujące poszczególne sekurytyzacje (takie jak programy ABCP) zwykle nie podejmują się przeprowadzenia procesu zatwierdzenia kredytu w związku z ekspozycjami sprzedawanymi w związku z sekurytyzacjami (jest to zwykle zadanie jednostek inicjujących lub pierwotnych kredytodawców ekspozycji bazowych), ani też nie oczekuje się od tych banków, że ekspozycje poddane zostaną ich własnym procesom zatwierdzania kredytów (na zasadzie indywidualnej lub łącznej). Uznaje się także, że standardy udzielania kredytów przyjęte przez te jednostki inicjujące lub pierwotnych kredytodawców mogą różnić się od tych przyjętych przez bank. Niemniej jednak, szersze postanowienia ust. 6 – tj. zapewnienie, że kryteria udzielania kredytów są solidne i ściśle zdefiniowane jednakowo dla ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych nadal znajdują tu zastosowanie.

Udziały i zakupy

119. Zgodnie z ust. 6, banki winny stosować te same standardy badania udziałów w lub zakupów papierów wartościowych z emisji sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich, zarówno gdy udziały lub zakupy te są utrzymywane w ich portfelach handlowych, jak i w portfelach bankowych. Powyższe oznacza, że w sytuacji gdy bank jest częścią syndykatu lub podobnej grupy, w ramach której dokonuje się gwarancji emisji sekurytyzacji (przykładowo gdy sekurytyzacja zabezpieczona jest wierzytelnościami nabytymi od osób trzecich), bank musi zastosować wówczas jednakowe standardy analizy bez względu na charakter nabyty sekurytyzacji i bez względu na to, czy sekurytyzacje utrzymywane są w portfelu handlowym czy bankowym (nawet w przypadku krótkotrwałej ekspozycji; np. w okresie gwarantowania emisji).

Pozostałe kwestie

120. Ustęp 4 zawiera wytyczne w zakresie rozróżnienia pomiędzy portfelem handlowym a bankowym, wspomnianym w ust. 6.

Ust. 7.

Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi przekazują inwestorom informacje na temat poziomu ich zobowiązań na mocy ust. 1 w celu utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi zapewniają, by potencjalni inwestorzy mieli w każdej chwili dostęp do faktycznie istotnych danych na temat jakości kredytowej i wyników poszczególnych ekspozycji bazowych, przepływów pieniężnych oraz zabezpieczeń wspierających ekspozycję sekurytyzacyjną, jak również informacji koniecznych do przeprowadzenia kompleksowych i świadomych testów skrajnych warunków w zakresie przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń wspierających ekspozycje bazowe. W tym celu "faktycznie istotne dane" określone są w dniu sekurytyzacji, a w stosownych przypadkach z uwagi na charakter sekurytyzacji – po tym dniu.

Wnioski ogólne

121. Przegląd zastosowania postanowień ust. 7 w odniesieniu do poszczególnych funkcji, jakie bank może przyjąć w sekurytyzacji i sposobów, w jakie można je powiązać z sankcjami z tytułu niezastosowania postanowień ust. 7 zawarto w części „Wnioski dotyczące ust. 1-7” powyżej.²⁴

²⁴ Uznaje się, iż w praktyce obowiązek banku działającego w charakterze jednostki sponsorującej i jednostki inicjującej w zakresie ujawniania informacji wskazanych w ust. 7 może być zobowiązaniem pośrednim, gdyż bezpośredni obowiązek ujawnienia tych informacji na rzecz inwestorów może ciążyć na innym podmiocie (np. na emitencie sekurytyzacji lub powierniku), przy czym ten podmiot może polegać na banku (działającym w charakterze jednostki sponsorującej lub inicjującej) w zakresie zdobycia tych informacji. Powyższe nie zwalnia banku z obowiązku spełnienia wymogów ust. 7, z uwagi na pełnienie funkcji jednostki sponsorującej lub inicjującej.

122. Wytyczne w zakresie szczegółowości, zakresu i częstotliwości przeprowadzania analiz wymaganych przez inwestorów zgodnie z ust.4 znajdują zastosowanie jako wytyczne w zakresie ujawnień wymaganych przez bank działający jako jednostka sponsorująca oraz inicjująca. Ponadto jednostka inicjująca lub sponsorująca może spełnić wymogi określone w ust. 7 poprzez zapewnienie stosowania (przykładowo) ujednoczonych wzorców sprawozdawczości i ujawnień, ogólnie akceptowanych przez uczestników rynku, przy założeniu, że tego rodzaju wzorce odpowiednio spełniają wymogi.

Ujawnianie utrzymanego interesu

123. Spełniając wymóg ujawnienia informacji na temat „poziomu zobowiązań na mocy ust. 1 w celu utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji” zgodnie z ust. 7, banki działające w charakterze jednostek sponsorujących lub inicjujących powinny także wskazać, która z opcji (a) do (d) w ust. 1 została wykorzystana w celu utrzymania interesu gospodarczego netto. W przypadku gdy ze względu na wyjątkowe okoliczności forma utrzymania (tj. wybrana opcja (a)-(d) w ust. 1) ulega zmianie w czasie trwania transakcji (patrz ust. 32) , fakt ten także podlega ujawnieniu.

124. Spełniając wymóg ujawnienia informacji na temat „poziomu zobowiązań na mocy ust. 1 w celu utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji” zgodnie z ust. 7, banki działające w charakterze jednostek sponsorujących lub inicjujących mają także obowiązek ujawnić, że w sposób stały spełniają zobowiązania zaciągnięte pierwotnie w zakresie utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji. Obowiązek ten nie obejmuje ujawniania przez bank działający w charakterze jednostki sponsorującej lub inicjującej szczegółowych informacji w zakresie bieżącej wartości nominalnej, bieżącej wartości rynkowej lub jakiegokolwiek utraty wartości lub odpisów dokonywanych w związku z utrzymanym interesem.

Ujawnianie faktycznie istotnych danych i informacji

125. Jednostki inicjujące i sponsorujące także mają obowiązek dostarczania inwestorom wszelkich niezbędnych informacji, umożliwiając im tym samym wykonanie kompleksowych i rzetelnych testów warunków skrajnych przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń ekspozycji bazowych. W zakresie, w jakim istnieją (przykładowo) ujednoczone wzorce sprawozdawczości i ujawnienia, ogólnie akceptowane przez uczestników rynku, przy założeniu, że tego rodzaju wzorce odpowiednio spełniają wymogi, możliwe jest wykorzystywanie tych wzorców, jeżeli informacje w nich zawarte są wystarczające do spełnienia tych wymogów.

126. Wyrażenie „ekspozycja sekurytyzacyjna” w ust. 7 mogłoby, w określonych przypadkach, zostać zastąpione wyrażeniem „pozycja sekurytyzacyjna”, a termin „zabezpieczenie” w ust. 7 mógłby, w określonych przypadkach, zostać zastąpiony przez bardziej trafną „ekspozycję sekurytyzacyjną”.
127. Wyrażenie „w każdej chwili” odnosi się do uzyskania dostępu do informacji, który nie powinien być utrudniony (w kontekście poszukiwania, dostępności, wykorzystania, kosztów lub innych czynników, mogących utrudniać dostępność), aby spełnienie wymogu należytej staranności ze strony inwestora nie stanowiło większego obciążenia.
128. Wyrażenie „poszczególne ekspozycje bazowe”, w odniesieniu do których banki działające w charakterze jednostek sponsorujących lub inicjujących muszą dostarczyć odpowiednie dane, oznacza zazwyczaj, że dane takie powinny być przekazane na zasadzie pojedynczych ekspozycji (lub na poziomie kredytu), w przeciwieństwie do dostarczania danych zbiorczych. Jednakże uznaje się, że mogą wystąpić okoliczności, w których tego rodzaju ujawnienie na poziomie kredytu nie jest odpowiednie; przykładowo w sytuacji sekurytyzacji o dużym wolumenie ekspozycji, które są wysoce granularne. Z drugiej strony, w wielu sytuacjach ujawnienie na poziomie kredytu stanowi konieczność z uwagi na proces due diligence; przykładowo - sekurytyzacje o dużej koncentracji niegranularnych ekspozycji. Przy określaniu czy informacje powinny być dostarczane na zasadzie indywidualnej czy zbiorowej, bank, działający w charakterze jednostki inicjującej lub sponsorującej, powinien rozważyć jakich informacji potrzebuje bank działający w charakterze inwestora w celu spełnienia swoich obowiązków zgodnie z ust. 4 i 5.

Wyznaczenie zakresu spełnienia wymogów ujawnienia

129. Wymogi ujawnienia nałożone na banki działające w charakterze jednostek sponsorujących lub inicjujących w związku z sekurytyzacją, zgodnie z ust. 7 powyżej, nie powinny obejmować udzielania informacji, które bezpośrednio lub pośrednio naruszałaby wymogi prawne lub regulacyjne banków (przykładowo, zaburzenie funkcjonowania rynku, obostrzenia w zakresie zachowania poufności, w tym, między innymi, informacje na temat klientów).

Ust. 8.

Ust. 1–7 stosuje się do nowych sekurytyzacji emitowanych w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tym dniu. Ust. 1–7 stosuje się po dniu 31 grudnia 2014 r. do istniejących sekurytyzacji, w przypadku gdy nowe ekspozycje bazowe są do nich dodawane lub zamieniane po tej dacie. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o tymczasowym zawieszeniu wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

Wnioski ogólne

130. Wytyczne odnośnie tego ustępu nie wydają się być konieczne w związku z tymczasowym zawieszeniem wymogów w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

„Istniejące” i „nowe” sekurytyzacje

131. Dla celów ust. 8:

- (i) określenie „istniejące” oznacza sekurytyzacje emitowane przed 1 stycznia 2011 r.;
- (ii) data przyjęcia ekspozycji na tę sekurytyzację przez bank lub data inwestycji jest nieistotna; oraz
- (iii) określenie „po tej dacie” oznacza 31 grudnia 2014 r.

Daty istnienia planu lub programu sekurytyzacji (nie data nabycia pozycji lub przyjęcia ekspozycji)		Czy stosuje się postanowienia art. 1-7 lub 122a?
Przed 1 stycznia 2011 r. („istniejące sekurytyzacje”)	Brak dodanych/zamienionych ekspozycji w dowolnym momencie	Nie
	Nowe ekspozycje dodane/zamienione po 1 stycznia 2011 r. ale przed 31	Nie

	grudnia 2014 r.	
	Nowe ekspozycje dodane/zamienione po 31 grudnia 2014 r.	Tak, po 31 grudnia 2014 r.
1 stycznia 2011 r. lub po tej dacie („Nowe sekurytyzacje”)		Tak, bezzwłocznie

Odpowiednio:

- (i) Sekurytyzacje emitowane przed 1 stycznia 2011 r., w ramach których nigdy nie dodano ani nie zamieniono nowych ekspozycji bazowych po tej dacie nie podlegają postanowieniom ust. 1-7.
- (ii) Sekurytyzacje emitowane przed 1 stycznia 2011 r., w ramach których dodano lub zamieniono nowe ekspozycje bazowe jedynie do 31 grudnia 2014 r. nie podlegają postanowieniom ust. 1-7.
- (iii) Sekurytyzacje emitowane przed 1 stycznia 2011 r., w ramach których dodano lub zamieniono nowe ekspozycje bazowe w dowolnym momencie po 31 grudnia 2014 r. będą podlegały postanowieniom ust. 1-7 w przypadku gdy te ekspozycje bazowe dodano lub zamieniono po raz pierwszy po 31 grudnia 2014 r.
- (iv) Sekurytyzacje emitowane 1 stycznia 2011 r. lub po tej dacie podlegają w całości postanowieniom ust. 1-7 w dacie emisji lub po tej dacie.

132. Użycie w ust. 8 wyrażenia „istniejące sekurytyzacje” oznacza to, czy program lub plan sekurytyzacyjny istniał w datach referencyjnych, a nie wskazuje czy istniały w datach referencyjnych poszczególne zobowiązania w ramach programu sekurytyzacji (przykładowo obligacje w emisji). Tym samym, w przypadku kontynuacji odnawialnych sekurytyzacji istniejących, przy jednoczesnym zaprzestaniu odnawiania aktywów wspierających te zobowiązania (tj. nie ma „nowych ekspozycji bazowych” zgodnie z ust. 8), nie powoduje to samo w sobie zastosowania postanowień ust. 1-7 w odniesieniu do takiej sekurytyzacji. Podsumowując, to zmiany w aktywach, a nie zmiany w zobowiązaniach w ramach istniejącej sekurytyzacji wpływają na to, czy sekurytyzacja podlega postanowieniom ust. 1-7 art. 122a. Jeżeli chodzi o zastosowanie tego punktu, KNF zwróci szczególną uwagę na programy i plany sekurytyzacji emitowane na koniec 2010 r.

Zamiana ekspozycji

133. Zastosowanie ust. 1-7 do istniejących sekurytyzacji, w przypadku gdy nowe ekspozycje bazowe dodano lub zamieniono po tej dacie nie jest powiązane z progiem istotności lub liczby ekspozycji. Innymi słowy, dodanie lub zamiana jakichkolwiek ekspozycji po tej dacie powoduje, że postanowienia ust. 1-7 znajdują zastosowanie do takiej istniejącej sekurytyzacji.

134. Dodanie lub zamiana nowych ekspozycji nie obejmuje okoliczności, w których

- (i) dłużnik bazowy istniejącej ekspozycji sekurytyzacyjnej nie zmienił się (przykładowo, kredytobiorca kredytu hipotecznego przechodzący z jednego produktu na drugi, lub kredyt hipoteczny na nieruchomości komercyjną, w którym zmianie uległa główna umowa najmu, dzierżawy lub zmienił się najemca);
- (ii) zmianie uległ jedynie status prawny lub własnościowy dłużnika istniejącej ekspozycji sekurytyzacyjnej (przykładowo podmiot dłużnika przeszedł fuzję, połączenie, konsolidację, restrukturyzację lub zmianę formy prawnej - przykładowo ze spółki z ograniczoną odpowiedzialnością stał się spółką partnerską);
- (iii) nastąpiła zamiana jednej ekspozycji na drugą z bardzo ściśle ustalonych przyczyn umownych, zgodnie z pierwotnymi warunkami sekurytyzacji (przykładowo w rezultacie naruszenia oświadczeń i gwarancji udzielonych po sprzedaży kredytów w ramach sekurytyzacji przez jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę);
- (iv) nastąpiło odkupienie ekspozycji za gotówkę z przyczyn podobnych jak w (iii) powyżej (przykładowo poprzez naruszenie oświadczeń i gwarancji udzielonych po sprzedaży kredytów w ramach sekurytyzacji);
- (v) wydłużył się termin zapadalności istniejącej ekspozycji, jednakże nie nastąpiła zamiana ekspozycji na nową (przykładowo kredyt hipoteczny na nieruchomości komercyjną został przedłużony lub poddany restrukturyzacji w dacie zapadalności, jednakże bez zamiany poprzedniej umowy kredytu na nową);
- (vi) Rozmiar istniejącej ekspozycji uległ zmianie w wyniku zwiększonego wykorzystania dostępnego instrumentu (przykładowo w przypadku należności z tytułu kart kredytowych z saldem odnawialnym, gdy kredytobiorca decyduje się na dalsze wykorzystanie dostępnego salda).

Zdarzenia tego rodzaju (nie jest to wykaz wyczerpujący) nie powodują zastosowania ust. 1-7 do sekurytyzacji.

Pozostałe kwestie

135. W przypadku gdy plan sekurytyzacji obejmuje wiele puli ekspozycji, jeżeli w ramach którejkolwiek z nich dodano lub zamieniono nowe ekspozycje, plan lub program jako całość podlega postanowieniom ust. 1-7. Ponadto jeżeli nowa pula ekspozycji zostaje dodana do istniejących pul ekspozycji w ramach tego planu, fakt, że plan jako całość podlega teraz postanowieniom ust. 1-7 może wpływać na pozostałe pule ekspozycji w ramach planu (i, co za tym idzie, na jednostki inicjujące lub pierwotnych kredytodawców), nawet jeżeli w ramach tych innych puli ekspozycji nie dodano ani nie zamieniono nowych ekspozycji bazowych. Przykładem takiej sytuacji może być program ABCP z wieloma sprzedającymi, w przypadku jednej jednostki inicjującej lub jednego pierwotnego kredytodawcy (tj. sprzedającego wierzytelności w ramach programu), dodającego lub zamieniającego nowe ekspozycje (nawet jeśli pozostałe jednostki inicjujące lub pierwotni kredytodawcy tego nie robią) lub w przypadku jednej nowej jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy dodającego ekspozycje do programu po raz pierwszy (nawet jeśli pozostałe jednostki inicjujące lub pierwotni kredytodawcy już nie dodają lub nie zamieniają nowych ekspozycji), program ten podlega postanowieniom ust. 1-7 w całości, przy czym postanowienia mogą wpływać na wszystkie jednostki inicjujące oraz pierwotnych kredytodawców programu (tj. wielu sprzedających poszczególne pule wierzytelności).²⁵
136. Jak wskazano powyżej, ust. 1-7 stosuje się do sekurytyzacji istniejących 1 stycznia 2011 r. lub przed tą datą, jeżeli nowe ekspozycje bazowe zostały dodane lub zamienione po 31 stycznia 2014 r., nawet jeżeli pozycje zostały faktycznie nabyte lub ekspozycje zostały faktycznie przyjęte przez bank przed 1 stycznia 2011 r. Jednakże w sytuacji gdy KNF stwierdzi, że należy zastosować dodatkowe wagi ryzyka z tytułu naruszeń zgodnie z ust. 5, należy rozważyć czy doszło do „zaniedbania lub zaniechania ze strony banku” lub czy wymogi nie zostały spełnione „w jakimkolwiek istotnym aspekcie” (także omówiono w tym ust.). Mogą wystąpić okoliczności, w których bank nie jest w stanie spełnić wymogów ust. 1-7 (i nie mógł przewidzieć konieczności ich spełnienia) w odniesieniu do pozycji nabytych lub ekspozycji przyjętych przed 1 stycznia 2011 r., przy czym fakt ten należy uwzględnić.
137. W rezultacie powyższego, jeżeli bank przyjął już ekspozycję na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnej przed 1 stycznia 2011 r., a jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca nie ujawnili wyraźnie, że wymóg utrzymania zostanie spełniony (zgodnie z ust. 1), pomimo tego, że nowe ekspozycje będą dodane lub

²⁵ Jednakże patrz pkt. 15 dotyczący wymogów w zakresie instrumentów sekurytyzacji z wieloma transakcjami bazowymi.

zamienione w ramach sekurytyzacji po 31 grudnia 2014 r., po 31 grudnia 2014 r. przez KNF mogą zostać nałożone dodatkowe wagi ryzyka określone w ust. 5; jednakże mieści się to w ramach rozważań wskazanych w pkt. 136 powyżej, tj. zakładając, że niespełnienie wymogów zgodnie z ust. 1 spowodowane było zaniedbaniem lub zaniechaniem ze strony banku i jest ono istotne. Powyższe może nie mieć zastosowania w przypadku pozycji nabytych lub ekspozycji przyjętych przed 1 stycznia 2011 r. i uznaje się, że mogą wystąpić okoliczności, w których spełnienie wymogu utrzymania z mocą wsteczną w odniesieniu do tych pozycji nie jest możliwe. ²⁶ Z tych przyczyn, KNF może, w pewnych sytuacjach, dokonać oceny charakteru i istotności niespełnienia wymogu zgodnie z ust. 1 w odniesieniu do tych pozycji i ekspozycji nabytych lub przyjętych przed 1 stycznia 2011 r. w przeciwieństwie do tych nabytych lub przyjętych po 1 stycznia 2011 r.

Ust. 9.

Właściwe organy ujawniają następujące informacje:

- a) ogólne kryteria i metody przyjęte w celu dokonania przeglądu zgodności z ust. 1–7 – do dnia 31 grudnia 2010 r.;*
- b) bez uszczerbku dla przepisów rozdziału 1 sekcja 2 – podsumowanie wyniku kontroli nadzorczej oraz opis środków nałożonych w przypadkach niezgodności z ust. 1–7 rozpoznawanych corocznie, od dnia 31 grudnia 2011 r.*

Wymóg określony w niniejszym ustępie obowiązuje z zastrzeżeniem art. 144 akapit drugi.

²⁶ Przykładowo: Jednostka inicjująca, sponsorująca lub pierwotny kredytodawca mogą już nie istnieć; dokumentacja umowna stanowiąca podstawę sekurytyzacji może nie przewidywać lub może nie zezwalać jednostce inicjującej, sponsorującej lub pierwotnemu kredytodawcy na przyjęcie udziału w sekurytyzacji (na przykład z uwagi na potencjalny konflikt interesów); pozostałe podmioty utrzymujące pozycje w ramach tej samej sekurytyzacji mogą nie zezwalać (poprzez prawo głosu) jednostce inicjującej, sponsorującej lub pierwotnemu kredytodawcy na przyjęcie udziału w tej sekurytyzacji; pozostałe podmioty utrzymujące pozycje w ramach sekurytyzacji mogą wyrazić preferencje (poprzez prawo głosu) odnośnie kontynuacji dodawania lub zamiany nowych ekspozycji pomimo braku utrzymanego interesu jednostki inicjującej, sponsorującej lub pierwotnego kredytodawcy. Powyższy wykaz jest niewyczerpujący i zawarto go tu jedynie dla celów poglądowych

Wnioski ogólne

138. Podpunkt (a) ust. 9 odnosi się do ujawniania przez KNF ogólnych ram działania w celu wdrożenia podsumowania wyniku kontroli zgodności z postanowieniami ust. 1-7 i nie odnosi się do ujawniania przez KNF informacji w zakresie lokalnej implementacji ust. 1-7 do wymogów legislacyjnych.

Ust. 10.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie dotyczące zgodności właściwych organów z niniejszym artykułem. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przygotowuje wytyczne dotyczące konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do niniejszego artykułu, obejmujące środki podejmowane w przypadku naruszenia zasad należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem.

Wnioski ogólne

139. Wytyczne dotyczące tego ustępu są zbędne, z wyjątkiem wskazania, że wytyczne w zakresie konwergencji praktyk nadzorczych ujęto w rozważaniach dotyczących ust. 5 art. 122a, a potencjalny przegląd wytycznych planowany jest w przyszłości, w oparciu o zaobserwowany wachlarz praktyk.